

Ніч у місті почалася з криків.

Скло розлетілося з вікна дев'ятого поверху, ніби срібні осколки часу, і тіло молодої жінки пробило дах машини, яка щойно припаркувалася біля вхідних дверей. Сигналізація заревіла, та її швидко заглушив гурт вуличних п'яниць, котрі завмерли лише на мить. Один із них сплюнув у бік калюжі крові.

— Знову вбили, — сказав хтось хриплим голосом.

Поліція прибула через вісім хвилин.

Сімнадцять хвилин потому з'явився він.

Високий. Обличчя — зіткане з каменю, погляд — із ночі.

Нейвіл не носив значка. Його не викликали — він сам приходив туди, де смерть кричала тихо.

— Ви хто? — лейтенант Грімм зупинив його у світлі миготливих ліхтарів.

— Слухач, — відповів той. — Смерть іноді говорить. Я її слухаю.

Він пройшов повз жовту стрічку, і ніхто не спробував його зупинити.

Жінка лежала на даху машини, голова була закинута назад, очі — широко відкриті. Її руки — поламані, пальці — здерті до крові. Вона не впала сама. Її викинули.

Він підійшов ближче. Став навколішки. На одному з осколків скла, що валялися на тротуарі, лишився подряпаний напис: Lux.

Він глянув угору. Дев'ятий поверх. Одне з вікон було розбите, з нього ще стікали уламки блиску.

— Світло, — прошепотів він.

Він пішов до входу в будинок, минаючи поліцейських і розгублених мешканців. У повітрі стояв запах пилу, вогкості й щойно пролитої крові.

Коли він ішов сходами, його кроки відлунювали, як удари в забутий дзвін. На кожному поверсі було темно, але не пусто. Стіни з плямами старості, зачинені двері, які ховали очі — усе спостерігало.

Дев'ятий поверх. Коридор був тихий. Двері квартири 91 були відкриті. Всередині — запах металу, легкий відтінок хлорки. Він увійшов.

У коридорі — плащ на підлозі, розірвана сумка, порожній чохол від ноутбука.

У вітальні — чашка з чаєм, що ще парувала. Фото в рамці: жінка з темним волоссям, біля неї хлопчик, море на задньому плані. На підлозі — розбитий телефон, екран світиться.

Повідомлення на ньому: "Вони знайшли мене. Lux — не рятує."

Він підійшов до спальні.

Двері прочинені. Всередині — безлад, подерті простирадла, відкрита шафа, одяг розкиданий. На дзеркалі червоною помадою — напис: "Sileo".

Він пройшов до вікна. Скло розбите, замок цілий. Вона не вистригнула — її викинули.

Поруч — відбитки важких черевиків у пилюці. І ще — декілька волосин на підлозі. Темне коротке волосся.

Він відчув, як щось повзе зліва. Око різко смикнулося — під підвіконням ворухнувся павук. Малий, сірий, майже непомітний. Але цього вистачило.

Рука стиснулася. Погляд став твердий, майже порожній. Він стояв нерухомо.
— Не зараз, — прошепотів.

На столі в коридорі — тексти, документи, роздруківки. Всі з логотипом "Lux Interna". Підпис — Сабріна Ліон. Експерт зі стимулювання пам'яті. Дата звільнення — десять днів тому.

Коли ліфт з гуркотом піднімався вгору, його вже не було в квартирі. Лишилась тиша, залишки порваного вітру в кімнаті, червоні літери на дзеркалі. Sileo.

☆Розділ II— Кімната без часу☆

Нейвіл ішов нічним містом, наче тікав від чогось, чого сам не міг назвати. Тінь павука ще жила в його зіниці, стискала грудну клітку, хоча крок був, як завжди, точний, впевнений, неблаганний.

Він не боявся смерті. Не боявся пострілу в спину, ножа в темному провулку чи отрути в чашці кави. Але коли ті вісім лапок, невидимих і ледь відчутних, нагадували про себе — світ хитався. Свідомість стискалась до вузької щілини, крізь яку пробивався тільки один спогад: дім, сім років, труси, і той сірий... холодний... павук. Він не затримався.

О третій ночі він уже був на промисловому подвір'ї за містом. Старий ангар, бетон, вкритий мохом. На дверях — знак Lux Interna, наполовину стертий дощем.

Він дістав ключ. Його не мав ніхто, окрім нього. Ключ був з минулого, ще з часів, коли він працював у тіні, під псевдонімами, де документи — це лише обманка, а імена — лише маски.

Всередині — кімната без вікон. На стінах — екрани, архіви, проєктори. В центрі — стіл, на ньому лампа, що світить мертвим білим.

На моніторі — обличчя Сабріни Ліон. Скан з її досьє, голосова вибірка, психологічний профіль.

— Пам'ять... — промовив він. — Lux Interna. Внутрішнє світло. Вони знову щось пробудили.

На столі лежали три папки.

Папка перша: Зникнення об'єктів категорії В — 6 випадків за останній місяць.

Папка друга: Незареєстровані дослідження нейростимуляції пам'яті.

Папка третя: Проект SILENTIUM. Він відкрив останню. На першій сторінці — схема мозку. Далі — текст: "SILENTIUM — експериментальний протокол повного приглушення емоційної пам'яті. Випробування на групі добровольців призвело до неочікуваних ефектів: параної, галюцинацій, агресії. Тестування зупинено. Куратор: С. Ліон."

Сторінка друга: фото.

Чорно-біле. Дитячий будинок. Дата: 2003 рік. Хлопчик у кутку кімнати.

Ім'я: Невідомо.

Коментар: "Вжив після пожежі. Без батьків. Підозра на гіперпам'ять."

Він не рухався. Очі втупилися в знімок. Обличчя хлопчика було занадто знайоме.

Його пальці стиснули край папки.

— Це все повертається.

На столі загорівся червоний сигнал. Лінія сповіщення: Новий файл завантажено — відправник: невідомий.

Він натиснув. Зображення відкривалося повільно, мов затягнуте пилом.

Фото. Та сама квартира. Дзеркало. Напис "SILEO" — тільки тепер поруч був ще один рядок, невидимий на місці злочину, бо був стертий: "Пробудіть її."

У кутку фото — напівпрозорий силует. Лише на мить — жіноча постать, волосся розвівається, ніби у воді. Риси обличчя нечіткі. Але Нейвіл знав. Це була вона. Сабріна. Мертва. І водночас ні. Екрани згасли. Лампа мигнула.

Він підняв погляд. У темряві кімнати щось шелестнуло. На бетонній стіні повз павук. Цього разу — чорний.

Він стояв нерухомо. Рукою витягнув ніж. Повільно, безшумно. В повітрі — не страх. Концентрація.

— Я згадаю все, — сказав він. — Навіть те, що змусив себе забути.

Павук зник. Тиша залишилася. Нейвіл пішов. За його спиною лишився ангар — кімната без часу, де спогади не мали права вмирати.

☆Розділ III—Шепіт серед тіней☆

Нейвіл ішов до виходу, але його тіло було важким, наче воно залишало відбитки в кожному кроку. Вечірнє місто було занурене в густу мряку, що поглинала всі звуки і відстані. Його розум був заповнений лише одним: загадка, що не давала спокою, і пам'ять, яка непокірно поверталася, кидаючи тіні на минуле.

Часом він зупинявся, оглядався, аби переконатись, що не слідкують. Але на вулиці, здавалося, не було нікого. Всі ці темні вулички, порожні паркани й забуті об'єкти — їхні мертві очі спостерігали за ним, але не могли його втримати. Він був тут, і цього вистачало.

Тінь будинку, до якого він йшов, була ще холоднішою, ніж зазвичай. Двері відчинилися, коли він торкнувся ручки, але перед тим, як переступити поріг, він на мить завагався.

Sileo — це слово залишалося у його голові. Не лише напис на дзеркалі. Щось глибше, більш приховане.

— Відповідь завжди приходиться знову, — прошепотів він сам до себе, заходячи у вузький коридор.

У кімнаті світло мерехтіло, як вогонь. Із темряви впливав знайомий голос.

— Ти не можеш піти від цього, Нейвіле.

Це була не просто фраза. Це було послання. Його ім'я — і тут, де час стає частиною гри.

— Я не йду, — відповів він, не озираючись. — Я намагаюся зупинити те, що не можна зупинити.

Темні постаті почали рухатися з тіні, їхні контури зливались з навколишньою темрявою, ніби це було природно. Вони були частиною цієї реальності, цієї кімнати, і в той же час — поза нею.

— Ми всі одна команда, — сказала одна з постатей. Вона не рухалась, але її слова якимось резонували в його свідомості.

Нейвіл не відповів. Він стояв, наче хмара, яка не може згадати, чи була вона раніше на небі. Погляд вперся у стіну, а думки, наче павуки, плелися в мозку.

— Ти шукаєш відповіді, — сказала постать знову, і його погляд ненавмисно скочив до її обличчя. Вона не мала риси, яку він міг би впізнати, але її очі — вони відбивали холодний відблиск нічного міста.

Нейвіл глибоко вдихнув.

— Я шукаю правду, — тихо сказав він, — і навіть якщо вона болюча, я знайду її.

Поступово постаті зникали, розчиняючись у темряві. Кімната поверталася до звичного вигляду, і Нейвіл залишався один.

Він зробив кілька кроків назад, перевібивши ще раз усі двері й вікна, та потім відкрив ноутбук на столі.

Черговий файл, отриманий від невідомого, чекав на своє прочитання.

"Запуск проекту SILEO. Залишити в минулому. Не повернутись."

Він проковтнув порожнечу у грудях. Щось у його голові змусило серце калатати швидше.

— Я не залишу це в минулому, — тихо пробурмотів він, готуючи себе до наступного кроку.

Відбитки пальців залишались на клавіатурі, як нагадування того, що навіть найтемніші таємниці не можуть сховатися надовго.

☆Розділ IV—Подвиг на межі☆

Нейвіл стояв на краю даху, дивлячись на місто, що жило внизу. Він не боявся висоти — це була не проблема для нього. Той, хто не відчував страху перед висотою, міг зробити значно більше. Але зараз у нього було одне завдання — забрати те, що йому належить.

Вітри на даху били в обличчя, але Нейвіл не рухався. Він стояв, як скеля, впертий і невблаганний. У його серці не було місця для сумнівів. Були лише три правила, якими він керувався: не зупинятися, не жалкувати і йти до кінця.

Тіні від вуличних ліхтарів розсипались по асфальту, і Нейвіл почав рухатись. Кожен його крок — це впевнене рішення, кожен рух — як стріла, що прямує до цілі. Він не повільно, не обережно, а йшов так, наче кожен його рух був викликом. Його серце билось у такт кожному кроку — спокійно, рівно, але сильно.

З даху на дах — так він пересувався, наче міський простір був для нього лише полем бою. Він не мав часу для вагань. Йому потрібно було дістатися до місця, де його чекав ворог. Але цього разу він не біг, не ганявся за ним. Ні. Ворог міг сховатися, можливо, навіть уникнути зустрічі. Але Нейвіл знав одну річ: він не залишить його живим.

Його ноги приземлилися на наступний дах, і він жодного разу не зупинявся. Вітри були сильнішими, але це лише підсилювало його відчуття контролю. Він не боявся. Він був природно вищим за інших — не лише за фізичними параметрами, а й за ментальними. Ніхто не міг зрівнятися з його холодною рішучістю.

Раптом з-за спини почувся шум. Він швидко озирнувся. Два чорних силуети. Вони вже наближались. І що далі? Нейвіл не піддавався на провокації. Замість того, щоб рватися вперед, він спинився. Випрямив спину і глянув на них, як на тих, хто відчайдушно спробує зробити те, чого не здатні навіть зрозуміти.

Він розумів одне — вони не повинні були стояти на його шляху.

Він зробив один рух. Швидкий, сильний, без зайвих слів. Його ноги знову відштовхнулись від землі, і він кинувся прямо в обидва силуети. Не було місця для жалю. Він був міцним, як буря, і кожен його удар був точним, а кожен рух — обдуманим.

Нейвіл не боровся з ними — він просто знищував перешкоди. Так, як повинно бути. Вони не були готові. Він був. Завжди.

Зі швидкістю хижого птаха, він скинув одного з них, відштовхнувши його до краю даху. І коли другий спробував схопити його за спину, Нейвіл вже стояв, тримаючи

його руку в повітрі, але не відпускаючи. Тільки коли він почув, як ворог дихає в тиску, він зміг знову вигукнути:

— Пам'ятай, що це була твоя остання помилка.

Тіло, яке він відштовхнув, зникло в темряві ночі, в той час як другий, побачивши, що його кінець неминучий, лише кивнув і відступив.

Нейвіл залишався один. Тепер, коли все було завершено, він знову повернув погляд до свого місця. Місце, де усе це почалося. Де його історія ще не закінчилася.

Він не був тут для того, щоб виграти — він тут був для того, щоб завершити. І ніщо й ніхто не змусить його зупинитися.

☆Розділ V— Лінія фронту☆

Нейвіл стояв перед стінами старого складу, погляд знову був зосереджений, як завжди. Він знав, що не відпустить своїх ворогів. І саме це було його силою — зберігати концентрацію, навіть коли навколо все було на межі. Кожен подих, кожен рух — все мало вирішальне значення.

Вітер подув в обличчя, але він не зупинився. Погляд Нейвіла вперся в міцні сталеві двері складу, замкнуті на ключ. Він добре знав, що це місце було не просто сховищем. Це був форт, де тримали те, що він шукав.

Система підземних тунелів, через які можна було потрапити всередину, була складною. Але Нейвіла це ніколи не спиняло. Він навіть не сумнівався, що його місія буде небезпечною. Він вже звик до цього. Нічого в цьому світі не було таким важливим, як саме зараз, і він знав: чим більше ризику, тим більше впевненості, що він знаходиться в потрібному місці.

Він тихо зник у тіні, зрізаючи шлях до входу через вузьку вуличку. Кожен крок був безшумним. Зненацька спалахнула лампа, і Нейвіл почув кроки за спиною. Він стиснув кулаки. Все мало відбутися зараз.

Один, два — він швидко сховався за старими ящиками, не спускаючи очей з можливих переслідувачів. Його нерви не піддавались впливу — це була його сила. Кожен рух був бездоганим, кожен крок обдуманим.

Він подивився через щілину в ящиках і побачив двох охоронців, які зупинились біля входу в склад. Вони розмовляли. Нейвіл знову не поспішав, а натомість розмірковував. Вони, ймовірно, не знали, що він наближається. Це було його виведення на гру.

Якщо він хоче досягти мети, йому доведеться діяти швидко. Він розумів, що зараз кожна дрібниця може визначити, чи закінчиться це успіхом або провалом.

Погляд знову стиснувся. Він ступив один крок уперед. Ще один. Поки охоронці були далеко, він знову почав рухатись. Це був момент.

Нейвіл спритно скочив через перешкоди, і в один момент з його рук вилетів темний металевий предмет — швидкий, точний, який не залишав шансів. Охоронець упав, не встигнувши зрозуміти, що сталося. Друга чоловікоподібна істота підняла пістолет, але Нейвіл не дав їй часу. Всього кілька секунд — і цей ворог опинився на землі.

Усі рухи були точними, і жоден із охоронців не залишився живим.

Нейвелові не потрібно було шукати підтвердження своєї сили — він завжди був підготовлений. І тепер залишалась лише одна річ: пройти цей шлях до кінця, без страху, без жалю, лише вперед.

Він подивився на металеві двері складу. Це була лінія фронту, і він був готовий до будь-якої битви.

— Це не буде останній бій, — прошепотів він собі під ніс. І знову рушив до мети.

☆Розділ VI— За гранню тиші☆

Металеві двері заскреготіли під натиском. Нейвіл увійшов у склад — темний, як могила, простір, де навіть світло ламп тьмяно мерехтіло, ніби боялося освітити те, що там ховалося. Стіни, проржавілі й вологі, дихали вогкістю й таємницями. Повітря було насичене пилом, маслом і чимось іншим — гнилизною.

Він не поспішав. Його чуття — загострені, мов лезо. Кожен звук відбивався в його свідомості як сигнал, кожен порух повітря читався, як книга. У нього не було зброї, тільки міцні руки, холодна голова й досвід, загартований роками самоти й полювання на монстрів у людській шкірі.

Пройшовши кілька кроків, він зупинився — на підлозі лежало щось блискуче. Кулька? Ні. Кнопка. Активна міна-пастка. Стандартне устаткування контрабандистів, які прикривали наркотрафік під виглядом будівельного складу. Хтось дійсно не хотів, щоб сюди заходили сторонні. Але Нейвіл не був стороннім.

Він обійшов пастку, зігнувшись, як тінь, і потай пройшов далі — повз вежі ящиків, фури без номерів, краплі олії, що блищали під лампами. У центрі складу, посеред тиші, стояла клітка. У ній — людина. В'язень. Молодий хлопець, зв'язаний, з кляпом у роті. Його очі розширені від страху. Він побачив Нейвіла — і в погляді з'явилась надія. Перша, можливо, за довгі тижні.

Але Нейвіл не кинувся одразу рятувати. Він завмер. Почув, як за стіною хтось зняв запобіжник. Один... два... троє. Вони йшли.

Нейвіл мовчки сховався в тіні за колоною. Вони вийшли: троє кремезних чоловіків з автоматами, один з них — бос. У нього було те обличчя, що ніби створене з ножів і бруду — грубе, порізане, недобре. У голосі — вогонь.

— Він уже тут, — сказав той. — Я відчуваю це. Як псина перед бурею.

Нейвіл усміхнувся. "Добре. Відчувай."

Він не чекав. Вистрибнув з укриття і рухався, як буря: два кроки, стрибок, удар. Перший ворог упав, автомат вибитий. Другий встиг вистрілити — куля розсікла плече, але Нейвіл не спинився. Лівою рукою схопив гвинтівку, розвернув і дав прикладом по носі. Хруснуло.

Третій — бос — підняв пістолет. І тут сталося те, чого він не чекав. Нейвіл не кинувся на нього. Він зник. Просто зник у тіні, розчинився, як дим.

Пауза. Паніка. Бос крутиться, кричить:

— Де ти?! Що ти за чорт?!

Голос із темряви:

— Я не чорт. Я — розплата.

Тіло Нейвіла вилітає з темряви з ударом ноги в груди. Бос падає, але ще не мертвий. Він задихається, але намагається дістати ніж. Нейвіл ривком наступає на зап'ястя. Хруст. Біль. Крик.

— Це за хлопця в клітці, — тихо каже Нейвіл.

— А це — за тих, кого ви вбили.

— А це — просто тому, що я можу.

Усе закінчується за хвилину.

Коли тіло боса падає без свідомості, Нейвіл підходить до клітки, розбиває замок. Хлопець задихається, виривається, обіймає його за ноги.

— Ти хто ..?

Нейвіл дивиться на нього зверху вниз. В його погляді — ніч.

— Просто чоловік, який робить те, що має бути зроблено.

Він іде до виходу. Його плечі важкі, рана кровоточить, але він не зупиняється. На вулиці — світанок. Він іде в нього, знаючи: попереду — ще війна.

☆Розділ VII—Химерний вузол☆

Коли Нейвіл повернувся до свого офісу, місто ще дрімало в сірому світлі ранку. Хмари пливли низько, мов у небі теж щось не давало спокою. Кров на плечі вже засохла, біль тупо нагадував про себе, але він не звертав уваги. В його голові пульсувала зовсім інша рана — відчуття, що ланцюг лише почався, а не завершився.

Кімната була простою: стіл, лампа, шафа з архівами, кавоварка, що працювала тільки з другого стусана. Все виглядало скромно, навіть убого. Але це була фортеця — тут він мислив. Тут усе з'єднувалося в одне ціле.

На стіл ліг старий кейс. Усередині — фото, речові докази, звіти про зникнення. В центрі — досьє на людину з прізвиськом Скляр. Його ніхто не бачив, але його

боялись. Він був тією тінню, що вислизає за мить до того, як увімкнеться світло. Організатор. Маніпулятор. Мозок імперії наркотрафіку, торгівлі людьми, політичних вбивств.

І саме він був ниткою, яка вела крізь усе, що бачив Нейвіл останнім часом.

Нейвіл глибоко вдихнув. Йому потрібно було зробити реконструкцію: візуальну, ментальну, емоційну. Він заплющив очі. Тиша навколо. Лише серце б'ється повільно, ритмічно.

"1. В'язень у клітці.

Хлопець мав на зап'ястках сліди від металевих кайданів. Не звичайні. Такі, що використовуються в приватних закритих психіатричних клініках.

2. Голоси охоронців.

Один сказав: "Це для пацієнта двадцять п'ятого."

Що за пацієнт? Яка установа? Навіщо викрадати?

3. Вибухівка, міна, зброя.

Все було нове. Надсучасне. Не з чорного ринку. Отже, або армійський канал, або корпоративна контрабанда.

4. Камера спостереження, яку він помітив у кутку.

Вона блимає в певному ритмі — М-8 серія. Випускається тільки однією компанією. Він знав, де вона розташована.

"Хено-Tech: філія в порту."

Нейвіл схопився за телефон і набрав старого інформатора.

— Слухай, Ліс. Мені треба все, що ти знайдеш по Хено-Tech. Шукай зв'язки з фармкорпораціями, приватними клініками і... шукай "п'ятого пацієнта". Є ще хвіст. Я це відчуваю.

— Нейвіле, ти знову вліз у щось велике?

— Я ще навіть не починав, — відповів він і кинув слухавку.

Захотілося вийти на балкон. Місто внизу рухалось повільно, як гігантська жива істота. А десь там — посеред тисяч облич, машин, справ і масок — ховався Скляр.

"І я тебе знайду, - подумав Нейвіл. - Тому що ти залишив тріщину. А я — не той, хто відпускає".

Раптом — дзвінок. Незнайомий номер.

— Слухаю.

— Якщо ти ще хоча б крок ступиш, — голос був низький, холодний, — ти більше не знайдеш ні шостого пацієнта, ні сьомого, ні себе.

Нейвіл усміхнувся.

— Дякую. Це підтвердило, що я на правильному шляху.

Він кинув телефон на стіл, натягнув чорну куртку, зібрав речі.

Мозок включився на повну. Він ішов у саме серце — клініку, де тримають "пацієнтів", яких не повинно бути в реєстрах.

Йому потрібно було проникнути туди під прикриттям, зібрати дані, дібратися до ядра мережі Склєра.

Він буде не просто шукати вбивцю. Він буде розривати систему, по цеглині. І якщо треба — розтопче усе гниле королівство, аби знайти одну правду.

☆Розділ VIII—Той, хто знає більше☆

Нейвіл стояв перед фасадом "Клініки Кальдерона", закинутої медустанови на окраїні міста. На папері — занедбана, та в реальності — все не так просто. Зсередини світилися вікна, камери ворушились, охорона стояла в сутінках. Це було не місце для лікування. Це було сховище. Від нього несло смородом, схожим на запах гниття.

Але перед тим, як ступити на цю територію, потрібно знайти союзника. І саме в цей момент доля підкинула йому одного — Дєна Аркетє.

— Ви, мабуть, Нейвіл, — голос за спиною.

Нейвіл повернувся. Перед ним стояв хлопець — молодий, у темному пальті, з коротким каштановим волоссям і легкою посмішкою. В руках планшет, на плечі — стара камера. Він виглядав радше журналістом, ніж оперативником.

— А ти хто? — сухо запитав Нейвіл.

— Дєн Аркет. Фотожурналіст, але більше — мисливець на аномалії. Я вже пів року відслідковую цю клініку. Ти не перший, хто цікавиться Склєром. Я знаю про нього більше, ніж більшість.

І — я можу допомогти.

Нейвіл оцінив його швидко: спокійний пульс, упевнений голос, розумний погляд. Але щось у ньому все ж не складалося. Наче він говорив щиро — та в очах була ще одна історія.

— І чому я маю тобі довіряти?

— Тому що якщо підєш туди сам — не вийдєш. А якщо підємо вдвох — у нас буде шанс.

Мовчання. Нейвіл кивнув.

— Один шанс.

Проникнення в клініку було майстерним. Дєн зумів зламати систему зовнішнього відеонагляду менш ніж за хвилину. Потім показав картку доступу з вкраденими даними — вона відкрила бічний вхід.

— Звідки в тебе це? — запитав Нейвіл.

— Старі зв'язки. Кілька боргів. І фото, які краще не потрапляти в ЗМІ.

Всередині все було ще гірше, ніж очікував Нейвіл. Люди в білих халатах — не лікарі. Камери — направлені не на хворих, а на двері, що вели вниз. На кожному кроці — відчуття холоду, як у морзі.

Вони спустились у підвал. Там — ряд дверей, кожна під номером. Один... два... три... Двадцять п'ять.

Нейвіл підняв руку, щоб зламати замок — але Ден його зупинив.

— Дай мені.

І знову — він без жодного зусилля відкрив замок, ніби це був дитячий сейф.

Двері відчинились. Усередині — камера з кріслами, моніторами. І... тіло. Зв'язане, з трубками, з голкою в горлі. Очі відкриті, але порожні.

Нейвіл нахилився. Почав огляд, фіксував усе — але раптом побачив щось. Маленький надпис на шкірі. Як тату. Але не ім'я. "D.A."

Він застиг на мить.

— Ден, у тебе є друге ім'я? — спитав він спокійно.

Той усміхнувся.

— Артур. Ден Артур Аркет. Чому?

— Просто цікаво.

Нейвіл знову подивився на тіло. Щось у ньому не збігалось. Не цей вираз, не ці очі...

Але Ден вже стояв біля монітора.

— Подивись. Тут є записи. Відео тих, хто сюди заходив. І, гадаю, дещо, що тобі варто побачити.

На екрані — люди, одягнуті як пацієнти, але зі слідами насилля. Ін'єкції. Маніпуляції. І... хтось із них — політик, інший — журналіст, третій — поліцейський. Їх зробили "пацієнтами", щоб змусити мовчати.

— От де ховають тих, хто знає забагато, — прошепотів Ден. — Я називаю це — тіньова медицина.

Нейвіл не відповів. Він уже зрозумів: Ден — не випадковість. Він надто добре знав, куди йти. Що відкривати. Як зламати. Але зараз... зараз ще не час. Бо навіть вовк не вбиває в першу ніч.

☆Розділ IX—Несподівані свідчення☆

Нейвіл сидів в офісі, поринувши в думки, які не давали йому спокою. Вже кілька тижнів він копався в справі Дена, і що більше він розбирався в ситуації, то більше відчував, що все не так просто, як здавалося на перший погляд. Ден, звісно, був вбивцею, але його причини й мотиви залишалися під питанням. Щось не клеїлося, і Нейвіл почав помічати, що справжній вбивця, можливо, залишився поза увагою слідства.

Цього ранку до нього завітав слідчий із новими матеріалами. Відео з камер спостереження, про які Ден навіть не підозрював. Нейвіл уважно переглянув записи, і те, що він побачив, змусило його серце стиснутися.

На відео був сам Ден, але не таким, яким його змальовували раніше — наляканим і змушеним. На записах він виглядав цілком іншою людиною — холодною, розсудливою, без жодних ознак сумнівів. Його рухи були точними, його голос твердо командував. Він не просто виконував накази, як це намагалися подати в слідстві. Він був частиною цього вбивства. Він був самим вбивцею.

Нейвіл знову і знову прокручував записи. Чи може бути так, що він помилявся щодо Дена? Чи дійсно він був просто інструментом у чужих руках, чи все ж мав інші мотиви для вбивства? І, що найголовніше, як все це пов'язане з його смертю у камері? Чому він помер від фентанілу, якщо не мав до цього жодного стосунку?

Переглядаючи відео, Нейвіл помітив щось ще: чоловік, який був поруч із Деном, той самий, хто провідував його у в'язниці незадовго до смерті. Його обличчя було прикрите, але постать видавалася знайомою. Це була ключова частина справи, яку Нейвіл мусив дослідити.

Через кілька годин Нейвіл отримав нову інформацію. Колишній знайомий Дена, який мав з ним спільні справи, підтвердив, що цього чоловіка бачили поруч із Деном ще до вбивства. Виявляється, цей чоловік був тісно пов'язаний із середовищем наркоторговців, і саме він міг бути тим, хто приніс фентаніл у камеру.

Нейвіл був упевнений, що це не випадковість. Фентаніл не міг просто так потрапити до Дена. Хтось мав йому це дати, і це не було питанням випадковості.

Крім того, нові записи з відеокамер у в'язниці показали ще одну цікаву деталь: перед своєю смертю Ден сидів у кімнаті, чекаючи, коли його провідає хтось з рідних чи близьких. Але чоловік, який прийшов, не був знайомий йому до цього моменту. Він мав закрите обличчя, але в очах його з'явився той самий спокій і впевненість, яку Нейвіл бачив на записах, де Ден скоював вбивство.

Поки Нейвіл обмірковував ці нові факти, до його кабінету зайшла Саллі — його молода помічниця. Вона тримала в руках папку з новими матеріалами.

Нейвіл поглянув на неї і помітив, що вона явно переживала. Саллі зазвичай була спокійною і зібраною, але сьогодні на її обличчі було видно хвилювання.

—Щось трапилося? — запитав він.

—Я знайшла ще один запис з камер спостереження, який ви, мабуть, не бачили, — сказала вона, ставлячи папку на стіл. — Там є деталі, які можуть допомогти нам.

Нейвіл відкрив папку. В ній були нові кадри, на яких чітко видно чоловіка з закритим обличчям, що провідував Дена перед його смертю. Це була не просто випадкова зустріч. Нейвіл відразу впізнав того ж чоловіка, якого бачив на відео з вбивством.

—Це він, — промовив Нейвіл тихо. — Той, хто прийшов до нього в камеру. Це той, хто міг все організувати.

Відчуття неспокою наростало. Нейвіл зрозумів, що за цим чоловіком криється більше, ніж просто роль у вбивстві Дена. Він був частиною більшої гри, і Нейвіл мав знайти ключі, щоб розкрити всі її деталі.

—Ми повинні з'ясувати, хто цей чоловік, і чому він так важливий у всій цій справі, — сказав Нейвіл, відкидаючи папки на стіл.

Саллі кивнула.

— Я вже працюю над тим, щоб знайти його зв'язки. Це може бути складно, але я не відступлю.

Нейвіл дивився на неї, замислюючись. Він був вдячний за її допомогу, хоча й відчував, що ця справа може завести їх у ще більш темні води, ніж він міг уявити.

Часу було обмаль. Чим більше він дізнавався, тим більше запитань виникало. І кожне нове відкриття лише підтверджувало його підозри: Ден був лише частиною складної і темної історії, і справжній вбивця ще вільно ходив серед них.

☆Розділ X—Несподіваний момент☆

Ніч у місті була спокійною, але сама атмосфера наповнювалася напругою. Всі, хто був замішаний у справі, мали своє місце в історії. Нейвіл же, після важкого дня, мав потребу у відпочинку. Саллі була його новим союзником, і хоча вона ще не до кінця вписалася в його ритм життя, він відчував, що її присутність додає певну легкість у його буденність. Вони не були друзями в традиційному розумінні цього слова, але між ними вже виникло якесь розуміння. Вона була для нього більше ніж просто помічницею. Хоча він часто запитував себе, чому він приютив її у своєму домі, сам не очікуючи, що вона залишиться на так довго.

Сьогоднішній день, як і багато попередніх, пройшов в атмосфері постійного стресу. Розслідування щодо смерті Дена, а тепер ще й нові обставини, пов'язані з його таємничою смертю, не давали спокою. Саллі, хоча і була новачком у всіх цих справах, продовжувала дивувати його своєю здатністю впоратися з напругою і заспокоїтись навіть у найскладніші моменти. Це не значило, що вона була холодною або байдужою до всього, що відбувалося. Справжнє розуміння проявлялось у тому, як вона дбала про себе, про інші моменти її життя. І хоча цей день вже добігав кінця, він все ще не давав йому спокою.

Після вечері, коли вони обоє сиділи на дивані в вітальні, Нейвіл почував, що йому потрібно трохи відпочити. Він швидко піднявся, знявши з себе частину одягу, і пішов до ванної, щоб прийняти душ. Вода була теплою і розслабляючою, і на кілька хвилин

він відчув, як напруга і біль, які накопичувалися в ньому, почали вивітрюватися разом з парою, що здіймалась до стелі.

Нейвіл не був привиклий до спокою. Все в його житті завжди було на межі. Тільки тепер, коли він опинився в порожньому просторі, знову згадав, як важливо вміти вивільнити себе від напруги. Він стояв під душем, дозволяючи воді стікати по його тілу, відчуваючи, як вона змиває з нього всі переживання, що накопичилися за цей день.

Вийшовши з ванної, він відчув легкий вітерець, коли розтираючи волосся рушником, увійшов у вітальню. Він не одразу помітив, що Саллі ще була в кімнаті. Вона сиділа на дивані, поглинена якимось фільмом на планшеті. Лише коли він обернувся до неї, він зрозумів, що її погляд не був на екрані, а на ньому. Нейвіл був наполовину голий: тільки в спортивних шортах, з мокрим волоссям. М'язи на його тілі, що виглядали чітко під світлом кімнати, здавалися величезними. Прекрасно пропрацьовані біцепси, розвинений прес — все, що він роками тренував.

Саллі миттєво зніяковіла. Вона навіть не могла зібратися з думками, які вирували в її голові. Її обличчя почервоніло, а далі все сталося дуже швидко.

— О, Боже! — вигукнула вона, схопивши подушку, що лежала на дивані, і змахула її в бік Нейвіла.

Нейвіл, не розуміючи, чому вона так реагує, подивився на неї з якоюсь невиразною усмішкою, майже розгублено. Йому було незвично, коли інші люди так реагують на його вигляд.

— Що, все нормально? — спитав він, все ще намагаючись зрозуміти, що саме сталося.

— Ти... — почала Саллі, намагаючись знайти правильні слова. Її очі не відірвалися від його торсу. — Ти не міг би хоча б одягнутися, коли з'являєшся так? — Вона швидко дивилася в бік, намагаючись приховати свою зніяковілість.

Нейвіл зрозумів її реакцію, і хоч він не був сором'язливим, відчув певну комічність ситуації. Він не був той, хто легко піддається емоціям, і тому просто розсміявся, витираючи своє волосся.

— Саллі, спокійно. Я в порядку. Це мій будинок, я маю право виглядати так, як мені хочеться, — він поклав рушник на стілець і сів поруч із нею.

Саллі спробувала заспокоїтися. Це було справді незручно для неї, але вона не могла не помітити, як його тіло виглядало — відшліфовані м'язи, чітко вирізьблені контури. Вона швидко відвернула погляд, щоб не заплутатися в своїх думках.

— Я просто... не очікувала, — сказала вона тихо.

Нейвіл посміхнувся, відчуваючи, як напруга між ними зменшилася. Вони сиділи ще кілька хвилин, мовчки, і врешті Саллі зробила вигляд, що все сталося випадково.

— Ти хочеш ще чогось? — спитав Нейвіл, піднявши брови. — Я не думав, що ти так реагуватимеш на мене.

Саллі лише знизала плечима, немов намагаючись забути про момент.

— Ні, все в порядку, — відповіла вона, намагаючись повернутися до фільму, що вона почала дивитися. — Просто наступного разу не забувай про одяг, окей?

Нейвіл сміявся тихо, сівши поруч із нею і, хоча в його погляді була іронія, він все одно зрозумів, що це був важливий момент для обох.

Нейвіл і Саллі залишились мовчазно сидіти на дивані, кожен з яких у свій спосіб намагався переварити ситуацію. Вогонь в каміні погас, і тепле світло ламп стало єдиним, що розсіювало темряву. Саллі знову поглянула на екран свого планшета, хоч і не змогла вже зосередитись на фільмі. Її думки блукали, і, хоч як вона намагалася залишити це без уваги, її погляд знову не міг не зупинитись на Нейвілі. Його тіло, фізична сила — все це залишалось в її голові, навіть коли вона намагалася подумки відвести увагу.

Нейвіл не поспішав порушувати тишу. Йому було цікаво, як Саллі почувається після того інциденту, і він бачив, що вона, незважаючи на свою обережність і стриманість, все одно була здивована. Він не ображався на її реакцію, адже сам добре розумів, що він був далеко не типовим для оточуючих. Його життя, його фізичний вигляд, були результатом довгих років самодисципліни, тренувань і випробувань. Але чи була вона готова до цього?

Саллі зробила ще один погляд на Нейвіла, а потім відвернулася, ковзаючи по подушці, яку ще з раніше тримала в руках. Вона вдихнула глибше, намагаючись знову зосередитись.

— Нейвіл... Ти знаєш, що в мене є питання? — Саллі заговорила без будь-якого попередження.

— Я слухаю, — відповів він, не піднімаючи голови, але все ще з відчуттям, що вона збирається щось важливе сказати.

Вона не відповіла одразу, її очі вперлися у вогонь, який все ще тліло в каміні. Її руки нервово стискали подушку. Всі ці нескінченні питання, що крутилися в її голові, не давали їй спокою. Розслідування, яке вони вели разом, набирало обертів, але було дуже багато темних плям, які важко було пояснити. Той самий чоловік, що начебто був другом Дена, і навіть його смерть — усе це було заплутано.

— Що ти думаєш про те, що Ден... Ден справді був вбивцею? — запитала вона, дивлячись вогняним поглядом.

Нейвіл не одразу відповів. Він чув цей питання від неї вже декілька разів, але кожен раз це ставало важче. Він думав про Дена більше, ніж йому хочеться зізнатися, і все, що було не так — не покидало його. Він згадував відеокамери, що відтворювали кадри моментів, коли Ден не мав ані найменшого уявлення, що його фіксують.

— Я думаю, що це значно складніше, ніж просто вбивство, — сказав Нейвіл, відкинувши голову назад. — Ден не був би першим, хто зробив це під примусом. Єдине, що мене турбує, це те, що ми дізналися пізно. Якщо він був змушений, то ким і чому він не зміг дати чітких свідчень? У відео-камери все це було зафіксовано, але навіть він не розумів, що стається.

Саллі подивилася на нього знову, намагаючись зрозуміти, чи вірить він тому, що каже. Вона бачила, як його обличчя стало важким, як йому важко вірити у все, що сталося, але, здається, він не міг сказати цього голосно. Її власні сумніви переслідували її, але Нейвіл все одно залишався спокійним, мовчазно переварюючи всю ситуацію.

— Так, але чому він не зміг сказати нам цього, поки був живий? Чому? — Саллі знову запитала, її голос відображав непокоїть. — І що це за чоловік, який приходив до нього в камеру? Можливо, він і є тим, хто насправді за всім стоїть?

Нейвіл замовк на кілька секунд. Він був свідомий, що ці питання залишали більше питань, ніж відповідей. Але його інтуїція не підводила його. Він відчував, що всі нитки ведуть до якоїсь темної правди.

— Ми ще не розібралися до кінця, — сказав він, але його голос став трохи м'якшим. — Але все це має бути пов'язано з тим, хто вбив Дена. І цей чоловік... він може бути частиною чогось набагато більшого.

Саллі не мала більше сил запитувати. Вона просто відкинула подушку на підлогу і повернулася до екрану. Вона не знала, чому все це ставало все більш і більш важким для неї. Але вона вирішила не запитувати більше. Це була вже не просто справа. Це була велика небезпека, і все, що вони могли зробити зараз — це досліджувати кожен малий елемент.

Нейвіл і Саллі залишились ще кілька хвилин в тиші, кожен обмірковуючи все по-своєму. Потім Нейвіл підвівся, розуміючи, що пора закінчувати цей день. Йому потрібен був час, щоб знову оцінити ситуацію.

— Ти хочеш спати чи залишаєшся ще? — спитав він, збираючись йти до своєї кімнати.

Саллі коротко кивнула головою.

— Думаю, я залишуся. Спокійної ночі.

Нейвіл без зайвих слів пішов до своєї кімнати. Але навіть зараз, коли ніч була вже на порозі, його думки не давали йому спокою. Він знав, що розслідування не припиниться — воно лише почнеться з новою силою.

☆Розділ XI— Тінь з минулого☆

Наступного дня Нейвіл прокинувся рано, ще до того, як перші сонячні промені проникли крізь вікна. Його розум був зайнятий лише одним — Деном. Його смерть стала лише початком складної головоломки, яку потрібно було розібрати. Ті відеореєстратори, що він і Саллі так ретельно перевіряли, дають багато можливостей для розслідування, але водночас вони підводять до ще більше питань.

Нейвіл витягнув з шафи темну футболку та джинси, перевірів годинник і спустився вниз. Всі ще спали, а в будинку було тихо, лише звук годинникового механізму на тлі. Саллі ще не з'явилась, і він вирішив, що їй потрібно дати час. Дівчина все ще не

могла впоратися з емоціями від останніх подій, хоча її рішучість залишалася незмінною. Вона ще не звикла до того, що розслідування не просто розбирає злочини, а й копається в людських душах, у тому, що люди намагаються приховати.

Нейвіл сів за стіл, виймав папери, які він зібрав за останній тиждень, і переглядав їх знову. Документи, свідчення, записи. Кожен крок наближав їх до істини. Однак, чим більше він збирав інформацію, тим важче було розуміти, що саме тут відбувається.

Несподівано двері в кухню відкрилися, і Саллі з'явилась, закутавшись у плед. Вона виглядала втомленою, але при цьому на її обличчі з'явилась нова впевненість.

— Я вирішила, що нам потрібно поговорити, — сказала вона, сідаючи навпроти Нейвіла. — І не просто так. Я думаю, що знайшла щось, чого ми не помітили раніше.

Нейвіл підняв брови, але не здивувався. Він знав, що Саллі має чудову інтуїцію. Вона давно вже довела, що здатна помітити те, чого не бачать інші.

— Що саме? — запитав він, одразу приділивши увагу її словам.

— Відеокамери, — відповіла Саллі, і її голос звучав більш впевнено. — Я знаю, що ти перевіряв все, але я звернула увагу на деякі деталі. Можливо, ми пропустили щось важливе, а саме — звук. Декілька камер були записані на тому ж самому сервері, і деякі записи, здається, були обрізані.

Нейвіл відразу відкинув на спинку стільця і задумався. Це було логічно — якщо хтось і спробував покривати сліди, то, ймовірно, змінив саме аудіозаписи, щоб замаскувати те, що Ден насправді був змушений скоїти вбивство. Це могло змінити весь напрямок розслідування.

— Ти маєш на увазі, що хтось змонтував записи? — запитав Нейвіл.

— Так, — підтвердила Саллі, — і, мабуть, цей хтось був дуже обережний. Тільки ось, деякі записи мають невеликі спотворення, ніби над ними працювали. Я припускаю, що вони хотіли приховати моменти, які не повинні були бути на публіці.

Нейвіл одразу зрозумів, що якщо це правда, то їх розслідування прийшло до нової межі. Ніхто не міг змусити камери змовчати — крім того, хто мав доступ до серверів.

— Ти думаєш, що це може бути той самий чоловік, який провідував Дена? — запитав він.

— Можливо, — відповіла Саллі. — Але я не виключаю, що це може бути хтось із охорони. Хтось, хто мав можливість змінювати записи і не викликати підозр.

Нейвіл відчув, як в ньому виростає знову те саме хвилювання. Всі його інстинкти підказували, що вони наближаються до чогось великого. Йому не потрібно було багато часу, щоб зробити висновок. Якщо запис був змінений, це означало, що існує ще один свідок, або, можливо, навіть спільник у всій цій історії.

— Ми повинні знайти того, хто редагував ці записи, — сказав Нейвіл, піднімаючись з місця. — Це не просто хтось із охорони, це хтось, хто знав, що робить, і хто контролював ситуацію.

Саллі кивнула.

— Я почну перевіряти всіх, хто мав доступ до серверів. Ти поки що розберись із цією людиною, що провідувала Дена.

Нейвіл, не відповівши, кивнув. Вони працювали разом, і цей випадок змусив їх усвідомити, наскільки глибоко вони можуть потрапити у все це.

— І ще, — додала Саллі, — ми маємо обережно ставитись до кожного, хто виявляється поблизу цієї справи. Вони можуть не лише бути причетними до злочину, але й до іншої темної частини цієї історії.

Нейвіл повернувся, щоб одягнути пальто. У його серці знову почав зриватися цей незрозумілий тривожний сплеск. Всі ці розслідування, ці підказки... вони наводили його на одну думку. Вони були дуже близько до чогось справді небезпечного.

☆Розділ XII—Привиди камери №7☆

Нейвіл повернувся з міської ділянки під вечір. Він провів кілька годин, розмовляючи з техніками, охоронцями та адміністраторами тюрми. Його цікавила одна-єдина річ — хто міг мати фізичний доступ до відеосерверів у період, коли Ден ще був живим. Результати були невтішні: список потенційних підозрюваних налічував щонайменше сім осіб. Але одного прізвища в списку не було, хоча воно фігурувало у внутрішніх журналах входу — Джонатан Крік. Не працівник тюрми. Не волонтер. Просто «друг», який відвідав Дена за день до його смерті.

Нейвіл увійшов до дому і повісив пальто. З кухні пахло свіжозвареним чаєм. Саллі сиділа за ноутбуком, похнюпившись, підперши голову рукою.

— Ти щось знайшла? — запитав він, підходячи ближче.

— Ага. Дивися. Камера №7, яка розташована у коридорі біля кімнати для відвідувань, записала чоловіка з темною курткою та закритим капюшоном. Він зайшов до тюрми, але в документах записано інше ім'я, ніж у списку відвідувачів. Він представився як Томас Міллер. Але ось фото, що збігається з Джонатаном Кріком — старим другом Дена, з яким той ріс у дитбудинку.

Нейвіл узяв у руки роздруківку. На знімку було чітко видно обличчя чоловіка, хоч і частково закрите тінню. Високий, кремезний, трохи згорблений. Але головне — він зупинився перед камерою на три секунди і... посміхнувся. Прямо в об'єктив.

— Це виклик, — тихо сказав Нейвіл. — Він знав, що його записують, і йому було байдуже. Це означає одне: він впевнений, що ми не зможемо його впіймати.

Саллі нервово покусала губу.

— Думаєш, він і є той, хто змусив Дена вбити?

— Майже впевнений. Тепер питання — чому?

— І як він передав Дену фентаніл? — додала Саллі. — У записі не видно жодної передачі. А обшуку після побачення, згідно з протоколом, не проводилось.

Нейвіл помовчав, потім повільно відповів:

— Бо він, ймовірно, носив його на собі так, щоб це не виявили. Наприклад, у формі жуйки чи капсули. Достатньо було лиш сказати Дену: «Прийми це, бо інакше...»

— Бо інакше вб'ють когось іншого? — здогадалась Саллі.

— Або його матір, яку він шукав усе життя. А може, тебе. Не забувай, той, хто знав про нас, міг залякати Дена легко.

Вони на мить замовкли.

— А якщо... — Саллі підняла голову. — А якщо Ден не просто боявся? Якщо він вважав, що вмираючи, рятує когось? Його останній погляд у камеру — там щось було. Не страх. Надія?

— Самопожертва, — буркнув Нейвіл. — Таке трапляється з тими, хто відчуває провину.

— Як і ті, кого змушували робити злочини, — тихо додала Саллі.

Нейвіл зітхнув і встав.

— Годі на сьогодні. Завтра ми поїдемо до того дитбудинку, де виріс Ден. Якщо Крік — привид з його минулого, то ми знайдемо тінь, яка штовхнула його вбивати. А потім — умирати.

Уже вночі, коли Саллі пішла у свою кімнату, Нейвіл довго стояв перед дзеркалом у ванній. Вода з душу текла гарячою, змочуючи його волосся та плечі. Він провів пальцями по шраму на ребрах — спогад з давнішої справи. Його тіло, хоч і треноване, було мапою боїв, яких він пережив більше, ніж міг згадати.

Коли він вийшов у коридор у спортивних штанах, витираючи рушником груди, Саллі несподівано з'явилась у дверях кухні з чашкою.

Вона зупинилась, її очі округлились.

— Е-е... — затнулася, почервоніла, як маківка, і різко жбурнула в нього подушку з дивана. — Та надінь щось, горила!

Подушка влучила йому прямо в плече. Нейвіл посміхнувся куточками губ.

— Це мій дім.

— А я дитина! — огризнулася Саллі, закриваючи очі і тицяючи назад у свою кімнату.

— І більше я не виходжу на кухню без дзвінка!

— Добраніч, Саллі, — кинув він услід.

— М-м-м! — відповіла вона, грюкнувши дверима.

Посмішка не зникла з обличчя Нейвіла ще довго. І вперше за багато місяців, у цьому домі відчувалося щось живе — якесь спокійне тепло, що не залежало від кількості смертей у справі. Але він знав — завтра все зміниться. І світ знову стане темнішим.

☆Розділ XIII— Тріщина в броні☆

Ранок у домі Нейвіла почався несподівано м'яко. Сонце пробивалося крізь жалюзі, відкидаючи на підлогу світлі смуги. Саллі вже прокинулась, і замість звичних звуків її швидкого пересування, з кухні линуло шипіння сковорідки.

Нейвіл у штанях і чорній футболці зайшов до кухні й на мить завмер. Саллі, зібрана, у його футболці, яка сягала майже до колін, щось старанно перевертала на пательні. Її волосся було скуйовджене, але вираз обличчя — зосереджений і рішучий.

— Що це? — промовив він з легкою посмішкою.

— Сніданок. Я не тільки подушки кидати вмію, знаєш? — буркнула Саллі, не озираячись. — Ти ж постійно живеш на каві та тостах. Хтось має врятувати тебе від повільного харчового самогубства.

— Я і не знав, що мене потрібно рятувати.

— Ти взагалі багато чого не знаєш, Нейвіл. Наприклад, що я — чудова у смаженні яєць.

Він сів за стіл, спостерігаючи, як вона поклала перед ним тарілку з яйцями, смаженим хлібом і шматочками авокадо. Потім сіла навпроти, тримаючи чашку чаю в руках.

— Дякую, — тихо сказав він. — Це... приємно.

— Можеш просто сказати: «Ти класна, Саллі». Раз і назавжди.

— Ти класна, Саллі. Але не зазнавайся.

— Ха! Вже пізно.

Вони їли мовчки, але мовчання було не важким — навпаки, теплим і домашнім. Щось у їхньому дивному союзі починало формуватися в новий тип зв'язку. Не просто детектив і тимчасова співмешканка. А щось схоже на... родину.

Саллі глянула на нього знизу, трохи насуплено:

— Знаєш, ти змінився. Колись ти був схожим на людину, яка не відчуває нічого. Ні болю, ні радості. А тепер... Ну, хоча б усміхаєшся.

— Може, просто втомився бути каменем.

— Можливо, тобі варто бути... м'яким частіше.

— А може, це просто ти занадто балакуча.

Вона засміялася і відклала чашку.

— Знаєш, мені тут не страшно. Навіть коли ти мовчиш, або коли розкладаєш кримінальні фото вночі на кухонному столі. Я вперше відчуваю, що не самотня.

Нейвіл не відповів одразу. Він дивився на її обличчя, на ці великі очі, в яких ще жевріло дитинство, але вже горіли іскри болю. Вона була такою схожою на нього самого багато років тому. Одинокa, але не зламана.

— Ти не самотня, Саллі, — сказав він нарешті. — Тепер точно ні.

Раптом пролунав сигнал на планшеті — повідомлення з тюрми. Нейвіл узяв пристрій і відкрив файл. Там була роздруковка останньої телефонної розмови Дена з невідомим номером. Розмова тривала лише 11 секунд, але в останньому реченні Ден вимовив:

— Я зроблю це. Але ти обіцяй — вона житиме.

Нейвіл зиркнув на Саллі. Його погляд став крижаним.

— Починається, — сказав він. — Тепер я знаю, заради кого Ден помер.

Саллі затамувала подих.

— Ти думаєш... мене?

— Так. І він зробив це, щоб ти жила.

В кімнаті запанувала тиша, в якій бриніло розуміння того, що ця гра — глибша, ніж вони думали. І хтось досі грає в неї з ними.

☆Розділ XIV— Клітини та тіні☆

Стіни відділку, як завжди, дихали холодом — змішаним із ароматом кави, металу й паперу. Нейвіл ішов коридором впевненою ходою, поряд крокувала Саллі. Сьогодні вона вперше офіційно переступила поріг слідчого бюро не як бездомна, а як помічниця. Тимчасова. Але з бейджем.

У відділі кіберзлочинів їх уже чекали. За столом сидів Маркус — худорлявий айтишник із вічно червоними очима, ніби не спав роками.

— Камери в тюрмі дали більше, ніж я сподівався, — сказав він, не відірвавши погляду від монітора. — Пам'ятаєш, ми думали, що останнім, хто відвідав Дена, був якийсь друг дитинства? Записів обличчя нема — капюшон, медична маска, класика. Але...

Він натиснув кілька клавiш — і на екрані з'явився кадр: рука незнайомця, яка торкається столу. На пальці — срібний перстень з гравіюванням

— Це символ. Орден «Чорної Осени». Їх пов'язують із замовними вбивствами, викраденнями, політичним шантажем. Працюють непомітно. Дуже старі зв'язки. Майже ніхто не вірить, що вони реально існують, — пояснив Маркус.

Нейвіл кивнув.

— Якщо цей тип звідти — Ден був не просто пішака. Він був обраний.

— І, схоже, не з власної волі, — додала Саллі. — Ти ж сам казав: «Я зроблю це. Але вона житиме». Може, цей орден погрожував не лише йому?

Маркус показав ще один фрагмент відео: після відвідин Дена таємничий незнайомець вийшов з установи, не пройшовши через головний вихід, а зник через службовий коридор.

— Людина зсередини могла допомогти йому обійти систему, — сказав він.

— Пробивай усіх охоронців та працівників тюрми за останні два місяці. Особливо тих, у кого зміни збігалися з візитами до Дена, — наказав Нейвіл.

— Уже роблю.

На стіні запищав факс. Хтось переслав роздруківку даних про зв'язки Дена до арешту. Нейвіл зірвав листи, переглянув — і завмер.

— Саллі. Ім'я цієї дівчини тобі нічого не каже?

Вона глянула на аркуш.

— Анастейша Вілсон... Не знаю... Чекай. Сестра Лайла мала подругу з таким ім'ям. Вона зникла два роки тому.

— Ця дівчина жила за тією ж адресою, де знімав квартиру Ден. У той самий період, коли його слід губиться перед першим вбивством. Зв'язок занадто тісний, щоб бути випадковим

— Думаєш, вона була з ним? Як жертва? Чи як... частина гри?

Нейвіл обернувся до Маркуса:

— Перевір усе, що є на Анастейшу Вілсон. Пошукові запити, банківські операції, лікарні, школи. Усе. Якщо вона жива — ми маємо її знайти.

Повертаючись до кабінету, Саллі мовчала. Нейвіл зупинився, подивився на неї:

— Ти добре тримаєшся.

— Просто хочу, щоб правда вийшла назовні. І щоб ми знали, за що загинув Ден. Якщо він помер за мене — я мушу це знати напевне.

— Знатимеш. І я не зупинюся, доки ми не зламаємо цих тіньових ублюдків.

Вони повернулись до кімнати, де знову засяяли монітори. Світ став складнішим, але тепер у Нейвіла була команда. І він більше не був сам.

☆Розділ XV— Зникла серед тіней☆

Пошуки Анастейші Вілсон розпочалися наступного ранку. Нейвіл прокинувся раніше за Саллі, зробив каву й заглибився у досьє. Світлина дівчини дивилась із папки розгубленими, злегка наполоханими очима. Мигдалеподібні, темні, з тієї породи поглядів, які запам'ятовуються надовго. Вона зникла вісімнадцятирічною. Родом із

передмістя, сирота з чотирнадцяти. Здавалося, життя її поглинуло ще до того, як вона встигла почати жити.

Саллі спустилась на кухню, ще сонна, з подряпаним телефоном у руках.

— Я написала Лайлі. Вона справді пам'ятає Анастейшу. Каже, та жила з якимсь типом, і потім просто зникла. Без жодного «прощавай».

— Цей тип і був Ден. Вони жили разом пів року. Потім Даніель переїхав і... почалось,

— Нейвіл поставив чашку на стіл. — Питання в тому: вона втекла чи її змусили зникнути?

— Якщо її ще можна знайти...

— Маркус вночі пробив IP, з якого востаннє заходили на акаунт Анастейші. Два тижні тому. У якесь інтернет-кафе в Іст-Гарборі. Це перший натяк за два роки.

— Поїдемо туди?

Нейвіл кивнув. Вони вже стояли у дверях за десять хвилин.

Іст-Гарбор був іншим світом — потрісканий бетон, запах сирості, закриті жалюзі й вуличні ліхтарі, які тримались, здавалось, на молитвах. Інтернет-кафе «CyberPoint» заховалось між магазином коміксів і занедбаним перукарським салоном. У дверях стояв старий власник — худий, зі скляним оком і посмішкою, яка не виражала нічого.

— IP-адреса, кажете? Ну... було кілька дівчат, які сиділи тут... он там, біля автомату з кавою... Чекати?

Він приніс журнал реєстрації — підпис «Anna V.»

— Заплатила готівкою. Працювала мовчки. Зайшла десь на годину й пішла. Камери в нас не працюють — економія...

— Але щось вона залишила? — запитав Нейвіл.

— Хіба... флешку. Її знайшов прибиральник. Думали, чиясь, не забрали.

Коли він простягнув пристрій, Нейвіл відчув, як стиснуло груди. Металева флешка, подряпана, без написів. Вони повернулись до машини.

Саллі вставила носій у ноутбук.

— Один-єдиний файл. Відео.

На екрані з'явилась Анастейша. Сидить у темному приміщенні, в очах тривога.

— Якщо ти дивишся це, значить, мені пощастило. Або зовсім ні. Мене звати Анастейша Вілсон. Я свідок. Вони змусили Дена зробити це. Змусили вибирати: вбити — або я зникну назавжди. І він... він обрав, щоб я жила. Я втекла. Ховалась. Але вони мене знайшли знову. Якщо я зникну — шукайте їх. Називають себе «Чорна Осінь». Їх більше, ніж здається. І хтось із них працює... серед вас.

Екран згас. Нейвіл дивився в темряву.

— Отже, Ден справді жертвував собою. Вона ще може бути жива.

Саллі прошепотіла:

— Тепер вони полюють на неї. І на нас.

Нейвіл стиснув кулаки.

— Тоді ми підемо до них першими.

Він встав і дістав телефон.

— Маркусе, зроби мені повний список усіх працівників тюрми, що працювали у ніч візиту до Дена. І будь ласка — перевір їхні рахунки. Нам потрібна найменша ниточка. Ми починаємо війну.

☆Розділ XVI— Сліди всередині системи☆

Ранок почався з гіркого присмаку правди. Після відео з Анастейшою в повітрі зависла тиша — не тривожна, а рішуча. Саллі мовчки спостерігала за Нейвілом, що розкладав перед собою список працівників тюрми. Весь персонал, що мав доступ до сектора ізоляторів у ніч перед смертю Дена.

— Тут є п'ятеро, хто чергував. Один — сержант Діконс, що мав доступ до камер. Інший — Міллс, санітар. А ще троє охоронців: Каллен, Вітчер і Грей.

— У когось із них могли бути контакти з "Чорною Осінню"? — Саллі стискала в пальцях чайну ложку.

— Саме це ми зараз дізнаємося, — відповів Нейвіл і зателефонував Маркусу. — Звір банківські рахунки за останні пів року. Перекази, великі зняття готівки, будь-які збіги з підозрілими компаніями. Особливо з фіктивними.

Через кілька годин прийшов перший дзвінок.

— Міллс. Вісім разів за три місяці отримував перекази по 2500 доларів з офшору на ім'я "Blackwood Distribution". На папері — імпорт медикаментів.

— Вони так і перекинули фентаніл Дену, — мовив Нейвіл. — Через медикаментозного працівника. Міллс — наш перший ключ.

Він вирушив до тюрми. Саллі залишилась у штабі, уважно вивчаючи матеріали про групу «Чорна Осінь». Це були не просто злочинці — це була тіньова мережа. Колишні військові, політики, лікарі, підприємці. Усі — під маскою звичайного життя. Усі — зі зв'язками. Їх мета була нечіткою, але насильство — законом.

У тюрмі Нейвіла зустріли насторожено. Його присутність викликала шепіт серед охорони. Вони знали, чого він шукає. Сам Міллс сидів у кабінеті медсанчастини, з чашкою кави й газетою.

— Доброго дня, детективе. Чим можу служити?

— У вас є 2500 причин почати говорити, Міллс. Прямо зараз.

Лікар знітився, але тримався.

— Я не знаю, про що ви...

— А я знаю. Вісім переказів. Фентаніл. Мертвий ув'язнений. І ви — єдина точка входу. Вам дають ще п'ять хвилин, потім приходить прокурор.

Піт виступив на лобі Міллса.

— Мене змусили. Я думав, це просто заспокійливе... Потім один чоловік у чорному... здавалося, він сам з системи. З поліції. Сказав, якщо не зроблю — моїй доньці не буде чим лікуватись. У неї лейкемія...

— І що ти зробив?

— Підклав у вітамінні капсули. Через охоронця Каллена. Той вніс. Я ніколи не бачив справжнього обличчя того, хто мені наказував... тільки символ — чорна гілка осики з трьома вузлами.

Символ «Чорної Осені».

Після допиту Міллса та перевірки відео із внутрішніх камер, які чудом не були знищені, Нейвіл нарешті отримав зображення чоловіка, який залишив сумку в медичному блоці. Його лице було закрито маскою. Проте — на шиї, під курткою — миготів шрам. Кривий, довгий, характерний. Такі бувають у солдатів.

— Хтось із ветеранів, — бурмотів Нейвіл, коли повернувся додому.

Саллі зустріла його біля дверей із ноутбуком.

— Я знайшла згадку про людину зі шрамом на шиї. Колишній капітан спецназу. Стівен Грей. А тепер — охоронець в тюрмі. Той самий Грей із чергування тієї ночі.

Нейвіл стиснув зуби.

— Наступний — він.

І з кожним кроком розслідування, нитка Чорної Осені все тугіше обвивала реальність навколо них.

☆Розділ XVII—Тріщина в броні☆

Нейвіл стояв перед дзеркалом у своїй ванній, щільно зціпивши зуби. Він не міг позбутися відчуття, що ця справа стає чимось більшим, ніж просто розслідування. Це вже не лише про Дена. Це — про гнилизну, що роз'їдає систему зсередини.

У вітальні сиділа Саллі — похмура, з напруженим обличчям, у великих навушниках. Вона дивилася записи з камери, де Грей проходить повз із сумкою. Нейвіл вийшов із ванни, витираючи волосся рушником. На ньому був лише спортивний низ і краплі води блищали на шкірі. Його тіло було м'язистим, рельєфним — щось, що Саллі не очікувала побачити просто посеред вечора.

— Ем... — буркнула вона, різко знявши навушники. — Ти... міг би вдягтись?

Нейвіл здивовано глянув на себе.

— А. Пробач. Я не подумав.

— Ну, дякую за показ м'язів. — Саллі хмикнула, а потім, почервоніла, — Наступного разу — попереджай.

— Добре, міс місцева мораль, — він посмівся, — наступного разу вийду в костюмі. Бажано балетному.

Вона засміялася, але швидко змінила тему.

— Грей дійсно мав зв'язок із Міллсом. На відео видно, як вони обмінюються коротким пакунком. В обмін на що — поки не ясно.

— Завтра ми його візьмемо. Але не на допит, — Нейвіл нахилився, витягуючи з ящика свою кобуру, — а на приціл.

Наступного дня об 11-й годині ранку вони вже були на місці. Грей працював у тюремному секторі С3. У формі, з холодними очима та рацією на плечі. Його хода була виважена, спокійна — як у досвідченого вовка.

— Грей? — Нейвіл підійшов з боку, показуючи значок. — Потрібно поговорити.

Той спинився. Погляд — пильний.

— Це щодо смерті того хлопця?

— Щодо смерті, наркотиків і тебе. Ходімо.

У службовій кімнаті для допитів Грей тримався спокійно. Навіть надто.

— Послухайте, я — ветеран. Я не граю в ці ігри. Якщо у вас є докази — показуйте.

Саллі ввімкнула відео. Міллс, пакет, обмін. Грей зморгнув.

— Це не те, що ви думаєте.

— А що ж тоді? — Нейвіл уперся руками в стіл. — Чому ти досі працюєш тут, якщо кілька років тому був списаний через травму?

Тиша.

— Хто тебе повернув у систему? Хто тобі платить?

Грей не відповідав. Затиснув губи. Лише на мить, у його очах з'явилась тінь страху.

— Він ще прийде, — прошепотів. — Ви його не знаєте. Ви всі не знаєте. Він... бачить усе.

— Хто?

Грей лише похитав головою.

— Він сказав, якщо я заговорю — моя дочка... — Грей замовк.

Ці слова підтвердили підозри Нейвіла: у цій грі керівник був не Грей. І навіть не Міллс. Хтось набагато вище, в тіні. Можливо — той самий, що приходив до Дена перед смертю. Той, кого ніхто не міг впізнати. І чия тінь розросталася з кожним днем.

Увечері, вже вдома, Саллі заснула на дивані, закутавшись у плед. Нейвіл сидів на підлозі, переглядаючи фотозвіти. Його погляд зупинився на знімку: татуювання на шиї Грея — чорна осика з трьома вузлами. Символ з організації.

Він заплющив очі.

— Ми підходимо ближче. Але що далі — глибше й темніше.

І він точно знав: якщо хтось ховається в темряві — значить, світло має знайти його першим.

☆Розділ XVIII— Осикова печатка☆

Ранок почався з тривожного дзвінка. На іншому кінці дроту — Віра з лабораторії.

— У нас є збіг по татуюванню. Така ж символіка фігурує в старих досьє про закриту організацію. Її називали “Осикова печатка”.

— Що за організація?

— Парамілітарна структура, замішана у чорному ринку, торгівлі інформацією та... викраденні людей. Офіційно її не існує.

— І все ж Грей має знак. Дякую, Віро.

Саллі тим часом стояла з чашкою кави, витираючи очі. Її розпатлане волосся та старий светр робили її схожою на дитину, але очі — ні. Очі були дорослі

— “Осикова печатка”, — повторила вона. — Звучить, як щось із секти.

— Можливо, і є. Але гірше. Секта хоч вірить у щось. Ці — вірять лише в контроль.

Нейвіл і Саллі вирушили в Архів. Це підземне приміщення при поліції з окремим доступом. Там зберігали старі справи — забуті, нерозкриті, відкладені. Двері клацнули електронним замком. Приміщення зустріло їх тишею і холодом.

— Ми шукаємо справу “Ініціатива 134-Б”, — повідомив Нейвіл черговому.

Секунди перетворились на хвилини, поки той гортав у системі. Нарешті — кивок.

— Ось. Але вона класифікована. Тільки підпис начальства.

— У мене є дозвіл від детектива Джордана. — Нейвіл простяг папку.

Через пів години вони вже сиділи за довгим столом і перегортали пожовклі документи. Фото. Тіла. Люди зникали без сліду. Спільне — символ осики на тілі. Завжди трьома вузлами.

— Це їхній знак. Вузли — структура, розгалуження. Вони будують щось. Давно. І не припиняли.

Саллі зупинилася на записі інтерв'ю з колишнім оперативником організації.
Розмитий голос:

— Ми — коріння. Ми несемо баланс. Ми чистимо дерево життя.

— Шизофренія, — хмикнула Саллі.

— Ні. Ідеологія. Вони бачать себе як частину механізму. Уяви собі — корпорація злочинців із ідеєю.

Повернувшись додому, вони були виснажені. Нейвіл готував щось на кухні, поки Саллі горнулася в крісло з ноутбуком.

— Ти колись думав, що будеш мати дім? — запитала вона зненацька.

Він замовк на мить.

— Ніколи. Я звик жити в дорозі. Випадки, кімнати, трупи. Але, мабуть, з часом... щось змінилось.

— Це щось — я? — глянула вона, напівусміхаючись.

Він кивнув.

— Ти зробила моє життя складнішим. Але теплішим.

Саллі мовчки підвелася, підійшла й поклала голову йому на плече. Тиша була довгою. Безпечною.

— Ми знайдемо того, хто змусив Дена. І того, хто дав йому наркотик. — прошепотіла вона.

— Так, — відповів Нейвіл. — І тоді, можливо, цей ланцюг з вузлів осики — нарешті обірветься.

Тієї ж ночі, у темному підвалі на околиці міста, чоловік у чорному каптурі переглядав запис із камери допиту Грея.

Його обличчя було невидимим, але очі — холодні.

— Вони копають. Глибоко.

— Що робити, пане? — запитав інший голос із тіні.

— Пора показати їм, що осика — дерево, яке ламає сокиру.

☆Розділ XIX— Тінь на горищі☆

У понеділок зранку на столі Нейвіла чекала нова папка. Увесь відділ вже гудів про нічну втечу в'язня з сусідньої тюрми. Ім'я — Маркус Левелл. Колишній хімік, сидів за розповсюдження синтетичних наркотиків. Дивно: камера була зачинена, охорона на місці, сигналізація не спрацювала.

— Думаєш, це збіг? — Саллі притулилась до його плеча, роздивляючись фото.

— Збігів у нас не буває. Особливо коли втікає той, хто вмів створювати фентаніл на коліні.

На задньому фоні знову сплигло ім'я: Анастейша Вілсон. Колишня студентка фармакології, що зникла три роки тому. Її вважали загиблою. А потім з'явилося фото — нічна камера біля мотелю. Жінка в капюшоні. Риси обличчя — підозріло схожі.

— Якщо це вона, — сказав Нейвіл, — значить, "Осикова печатка" не просто жива. Вона вербує найкращих.

— Або найрозумніших, — кивнула Саллі. — Тих, хто вміє зникати.

Їхній наступний крок — колишній будинок Вілсонів на передмісті. Тепер там жили орендарі, але старе горище ніхто не відкривав роками.

— Пахне затхлим... і спогадами, — хрипко сказав Нейвіл, підіймаючись по дерев'яних сходах.

На горищі — стоси коробок, старі зошити, а між дошками — вирізаний символ осики. Той самий, що був на тілі Грея.

— Вона була з ними. Або жила поруч із кимось, хто був.

Раптом щось хруснуло. Нейвіл кинувся в бік звуку — за старою шафою була схована дерев'яна панель. Вона легко відкрилася, і за нею — вузький хід. Темний і вологий.

— Там хтось був недавно. — Саллі показала на пил із чіткими слідами.

Вони просунулись обережно. У кінці тунелю — потаємна кімната. Стіни вицвілі, але на них досі висіли фотографії: жінка в лабораторії, підписані формули, і... фото Дена. Зроблене до арешту.

— Що?.. — Саллі ковтнула. — Її стежили за ним ще до вбивства?

— Або він вже був з ними.

На столі — блокнот із координатами. Останній запис: "Pinebrook Asylum — A3".

— Занедбаний психлікарня... — згадав Нейвіл. — Її закрили після пожежі. Але якщо там хтось є...

— То ми вже запізнались.

Увечері, вдома, Саллі не відходила від комп'ютера.

Нейвіл, як завжди, був зосереджений, поки не підійшов і поклав руку їй на плече.

— Перерва. Інакше згориш, як той сервер.

— А ти? Сам колись відпочиваєш?

— Змушуєш.

Саллі всміхнулась. Потім, зовсім несподівано, притиснулась до нього.

— Мені страшно, знаєш? Ти наче незламний, але що, як тебе хтось зламає?

— Тоді встаю і будую себе знову. Тільки вже з броні.

— Але ж я... я не хочу, щоб ти ставав бронею.

Він поглянув на неї. Довго. Мовчки.

— Я можу бути просто людиною. Для тебе.

У кімнаті стало тихо. Лиш годинник цокав, ніби рахував удари серця. Потім Саллі нахилилась і прошепотіла:

— Тоді будь.

Наступного ранку вони виїхали до Pinebrook Asylum. Дорога занесена листям, корпуси давно без вікон. Але відчуття — таке, ніби хтось спостерігає.

— Анастейша або була тут... або досі тут, — сказав Нейвіл. — І хтось не хоче, щоб ми її знайшли.

Він витягнув пістолет.

— Заходимо. І тепер кожен крок може бути останнім.

☆Розділ XX— Асфіксія тиші☆

Пайнбрукська психлікарня здалеку нагадувала мертвого звіра — тьмяні стіни, обпалені віконні рами, зарослі бур'янами двори. Колишній санаторій для "небезпечних", де тримали важкі випадки. Після пожежі років п'ятнадцять тому — залишки коридорів, де, здавалося, ще лунали голоси.

Саллі йшла за Нейвілом, стискаючи маленький ліхтарик. Усередині пахло гниллю, старими медикаментами і... чимось ще. Тонкий, хімічний запах.

— Це фентаніл? — прошепотіла вона.

— Ні. Це — суміш. Може бути частиною виробництва. Але хто ризикнув відновити його тут?

Коридори звивалися, як нутрощі звіра. Раптом клац. Щось зрушило в темряві. Нейвіл зупинився, підняв пістолет.

— Хтось тут є.

— Або щось.

Вони підійшли до однієї з камер. Серед пилу й цвілі — сліди. Свіжі. І коробки. Порожні флакони, мірні склянки, пакування з підпільного заводу.

— Вони облаштували тут лабораторію.

— Анастейша?

Нейвіл мовчки відкрив шафу. Усередині — фотографія. Та сама жінка з капюшоном. Підпис від руки: "Він виконав свою частину. Тепер — наша черга. Ден."

— Вона дала йому наказ? — Саллі змерзла. — Значить, Ден дійсно виконав вбивство під примусом.

— Але вона змусила його в це ввійти. Він був наживкою. І свідком. Його прибрали, щойно він став зайвим.

— Отже, її треба знайти.

— І то швидко. Інакше вона зануриться знову в тінь.

Увечері вони повернулися в квартиру. Втома висіла в повітрі, але інакше — мовчання.

— Я... не знаю, як жити в такому темному світі, — зізналася Саллі, сидючи на підлозі біля кухонного столу. — У мене раніше була мама, школа, друзів було мало, але я ніколи не думала, що доведеться ховатися й шукати злочинців.

— Ти сильніша, ніж здаєшся, — Нейвіл присів поруч. — Світ не чорний. Він сірий. Але твоя присутність робить його трохи світлішим.

Саллі поклала голову йому на плече.

— А ти ким став? Людиною в броні? Чи ще шукаєш себе?

— Можливо, знайшов. Завдяки тобі.

— Обережно. Ще скажеш, що довіряєш мені.

— Я вже. Інакше не взяв би в саме серце справи.

Тієї ж ночі, коли місто спало, а Пайнбрук знову залишився порожнім, десь на відстані кількох кілометрів у темному ангарі сиділа жінка. Перед нею — екран із камерами спостереження.

На одному з них — Нейвіл і Саллі.

— Ти чудовий гравець, детективе. — Вона ковтнула зі склянки. — Але ти ще не бачив усіх карт.

На сусідньому моніторі — фото Саллі. Зроблене щойно.

— А ось і твоя вразлива точка.

У її руках уже була нова інструкція. Починалося полювання.

☆Розділ XXI— Примарна лялькара☆

Наступного ранку Нейвіл прокинувся від тривожного дзвінка. На екрані — агент Томас із відділу кіберзлочинів.

— У нас знахідка, — заговорив він швидко. — Ми відновили частину стертих даних з ноутбука Дена. Виявилось, він спілкувався з жінкою під псевдонімом Lili_Mask. Вона давала йому інструкції: де бути, що робити. Ми простежили IP — сигнал йде з покинутої садиби в полі біля затоки.

— Відправ координати. Ми вже виїжджаємо.

Саллі зібралася мовчки, щось зосереджено розмірковуючи.

— Ти щось згадала? — запитав Нейвіл, коли вони рушили.

— Просто мені знайоме це ім'я. Lili_Mask. Колись я бачила його в підписі до анонімного мистецтва, на сайті для художників. Вона малює людей... без обличчя.

Коли вони прибули до садиби, дім уже виглядав занедбаним, але не зовсім покинутим. Штори на вікнах рухалися. В повітрі стояв запах бензолу й дешевого парфуму.

Нейвіл витягнув зброю. Саллі — ліхтарик і маленький записник, де робила нотатки як справжній асистент.

Вони увійшли. У коридорі — дзеркала. Усі розбиті. У вітальні — вишукані ляльки, розставлені по колу, як у ритуалі. Кожна — з обличчям реальної людини.

— Це... ляльки з обличчями. Фотографії жертв? — прошепотіла Саллі.

— Можливо. Дивись, ця схожа на Дена...

У центрі кімнати — стіл. На ньому — диктофон. Нейвіл натиснув кнопку.

— "Він був першим. Інші прийдуть. Це гра, в яку ти вступив добровільно, детективе. Ляльки — лише початок."

Раптом у сусідній кімнаті — шум. Саллі перша рвонула туди. Вона завжди бігла до відповіді, а не від неї.

Але за дверима — порожньо. Лише камери. І комп'ютер, на екрані якого відкрито відео з їхньої квартири.

— Вона стежить за нами.

— Не просто стежить, — буркнув Нейвіл. — Вона попереджає: я знаю твої слабкості.

На стіні над монітором хтось вивів червоною фарбою: "Ти дав притулок їй. Вона твоя відповідальність. Помилишся — втратиш."

Уже в машині, дорогою назад, Саллі мовчала. Тільки дивилась на вулиці, які пробігали за склом.

— Вона все знає про нас, — прошепотіла. — І вона грає з тобою. А я — твій хід, так?

— Ти — моя напарниця. Не фігура.

— Але я мішень.

Нейвіл стиснув кермо. Вперше з моменту початку справи, він відчув не лише злість, а справжній страх. Не за себе. За неї.

Йому треба було знайти Анастейшу Вілсон — ту, хто перетворила справжнє розслідування на психологічну гру. Хто знищила Дена. Хто вміє перетворювати людей у ляльок.

І цього разу ставка була особиста.

Квартира Нейвіла була тиха, занадто тиха. Після повернення із садиби Саллі не вимовила жодного слова. Вона пішла до своєї кімнати, замкнулася й лише вранці вийшла — бліда, але зосереджена. Вона тримала в руках блокнот, повний схем, нотаток і стрілок.

— Я все ніч думала, — почала Саллі, сідаючи навпроти нього за кухонним столом. — Вона не просто грається. Вона вибудовує павутину. Але нитки ведуть до одного — психіатричної лікарні Хейвуд, де лікувався брат Дена.

— У нього був брат?

— Так. Молодший. І він зник сім років тому після втечі з лікарні. Його ім'я... Алексіс Вілсон. Той самий, що має прізвище Анастейші.

Нейвіл відкрив ноутбук, почав переглядати базу зниклих. Виявив профіль. Хлопець, шістнадцять років на момент втечі. Обдарований художник. Діагноз — розлад ідентичності, з ознаками нав'язливої ігрової поведінки.

— І ти думаєш, Анастейша — це Алексіс?

— Ні, — зітхнула Саллі. — Думаю, Алексіс — її брат. А вона зникла разом з ним. Анастейша могла взяти на себе роль «опікуна», а згодом — організатора гри. Лялькарки.

Нейвіл мовчав. Думки не складалися в рівну картину, але шматки вже з'являлись на місцях. Він підвівся, потягнувся до куртки.

— Ми їдемо в Хейвуд. Сьогодні.

Стіни психлікарні були бляклі, двері скрипіли. Колишній завідувач, доктор Морган, прийняв їх холодно. Здавалося, він боявся щось згадувати.

— Алексіс... був розумний, надміру. Він гіпнотизував пацієнтів, умів говорити з ними, викликати в них страх чи довіру. Він любив малювати ляльок. Говорив, що ляльки — чистіші за людей. Що ми — маріонетки системи.

— У вас залишились його роботи? — запитала Саллі.

— Так. Деякі збереглись у підвалі, архіви. Я вас проведу.

Внизу, серед старих коробок, вони знайшли альбом. Усередині — десятки облич. Одне з них — точна копія Дена. Інше — схоже на Саллі. Але найбільше лякало інше: обличчя, яке було підписано "Останній".

— Це я, — прошепотів Нейвіл. — Вона все знала заздалегідь. Це пастка з початку.

— І вона вибрала нас, — додала Саллі. — І якщо ми нічого не зробимо — ти станеш останнім експонатом.

Тієї ночі вдома було ще тихіше, ніж зазвичай. Саллі не спала, сиділа на підвіконні у футболці, дивлячись у темряву.

Нейвіл підійшов, сів поруч. Мовчав.

— Я знаю, що це може скінчитись погано. Але... — вона затнулася. — Я не хочу бути просто твоєю тінню. Я хочу допомогти зупинити її. Разом.

— Ми йдемо до кінця. Разом, — тихо сказав він.

Десь далеко, на невидимій нитці, ще одна лялька впала з полиці. І хтось, у темній кімнаті, загасив екран із написом: "Наступний хід — твій, детективе."

☆Розділ XXIII—Дзеркало без обличчя☆

Хейвуд залишив по собі гіркий присмак у повітрі — мов після тривалої грози, яка ще не встигла висохнути. Нейвіл не міг викинути з голови портрет, знайдений у старому альбомі: його власне обличчя, намальоване ще до того, як він навіть дізнався про Денів злочин. Це вже не було простою справою — це була пастка, майстерно виставлена кимось, хто знав наперед усе.

— Ти точно впевнений, що хочеш туди? — запитала Саллі, коли вони під'їжджали до закинутої будівлі на краю міста.

— Якщо Алексіс там — я мушу його знайти, — відповів він. — А з ним — і все інше.

Це був старий будинок для творчих гуртків, давно покинутий, частково зруйнований. Але в документах психлікарні значилось, що Алексіса Вілсона востаннє бачили саме тут — на таємному експериментальному курсі арт-терапії. Все офіційно закрито, а люди, що працювали — зникли.

Серед уламків — фарби, поламані мольберти, залишки старих інсталяцій. І в самому центрі залу — дзеркало. Велике, з ледь помітною тріщиною посередині.

Саллі підійшла до нього й завмерла.

— Воно дивиться, — прошепотіла. — Із середини.

Нейвіл нахилився. За склом — ледь помітна фігура. Лице... стерте. Лише контури.

На дзеркалі — напис: "Обличчя твоє вже вибране. Лялька готова."

Нейвіл ударив по склу — але воно не тріснуло. Звуку не було. А відображення... посміхнулося. Його ж губами.

— Це Алексіс, — сказала Саллі. — Він уже тут. І він не просто дивиться. Він живе всередині цього всього. У кожному з нас.

Вони повернулись додому пізно. Саллі мовчала, сидячи згорнувшись у ковдру. Вона не казала, але їй було страшно. А ще — щось мучило її зсередини.

— Він справді може... залізти в мозок? — спитала нарешті.

— Не знаю. Але поки ми розуміємо, хто ми є — ми не ляльки, — відповів Нейвіл і торкнувся її плеча.

Саллі здригнулась. Уперше за довгий час їй хотілося, щоб її хтось обійняв. Але вона лише кивнула і встала.

— Добраніч, детективе.

— Добраніч, Саллі.

І коли вона зачинила двері до своєї кімнати, з іншого боку стіни екран знову ожив. Зображення — темне, зернисте. І голос: "Ти вже частина лялькової кімнати, Нейвіле. Прокинься — або стань одним із них."

☆Розділ XXIV— Лялькова сцена☆

Ніч була тривожно тиха. Навіть вітер, здавалося, не наважувався торкнутися вікон. Нейвіл прокинувся від знайомого — надто знайомого — звуку: коротке потріскування, ніби старий мікрофон ловить хвилю. Він підвівся й повільно підійшов до комп'ютера. Монітор світився сам собою, хоча був вимкнений.

На екрані миготіло зображення. Зернисте, ніби з прихованої камери. Але те, що він побачив — змусило його кров скипіти.

Це був медичний кабінет. Лікар сидів за столом. Хтось підійшов до нього ззаду — людина в капюшоні, із театральною маскою ляльки на обличчі. Один удар. Шприц. Тіло обм'якло.

На столі залишили записку: "Друг Дена. Подарунок від Алексіса."

Нейвіл одягнувся в одну мить. Саллі вже стояла в коридорі — перелякана, але рішуча.

— Що сталося?

— Нас викликають на сцену, — відповів Нейвіл. — Хтось грає в театр. Але ми не глядачі. Ми — наступні актори.

Поліція оточила медичний центр через пів години. Вбитим виявився лікар, що займався психіатричною оцінкою Дена в слідчому ізоляторі. Той самий, хто в своєму звіті написав, що Ден "втратив відчуття реальності через зовнішній вплив".

— Це вже третя смерть, пов'язана з Деном, — пробурмотів Нейвіл, обдивляючись кабінет.

Саллі стояла біля стелажа з медичними досьє.

— Дивися... — вона дістала одну з папок. — Оцінка пацієнта під кодовим ім'ям "Кукловод". Це... почерк того самого лікаря.

Нейвіл узяв аркуші. Там були малюнки — психічно хворих. Але один малюнок вирізнявся: фігура без обличчя, з руками-нитками, які тримали людей, як маріонеток.

— Алексіс, — пробурмотів детектив. — Це було його. Але як він вплинув на Дена?

На останній сторінці — список пацієнтів, які проходили ту саму терапію, що й Алексіс Вілсон. І в самому кінці — ім'я, яке змусило Нейвіла завмерти. Саллі Енн Мортон.

— Це... — Саллі застигла, побачивши своє ім'я.

— Ти була пацієнткою?

— Я... не пам'ятаю. Мені казали, що я проходила лікування після аварії. Мені тоді було дев'ять...

Нейвіл стиснув документи.

— Хтось витер частину твоєї пам'яті. І це не випадково.

— Я могла бути однією з його ляльок? — її голос затремтів.

— Ти не лялька. Бо ти — вибираєш. І зараз ми підемо далі, — рішуче сказав Нейвіл.

Тієї ж ночі він відкрив одну з поштових скриньок, яку давно використовував як резервний сховок. У ній було тільки фото. Старе. Вицвіле. Маленька дівчинка з гіпсом на руці... і чоловік позаду, ледь у тіні.

На звороті підпис: "Першу ляльку я зробив із неї. Вгадай, чия вона була."

Нейвіл опустил голову. Гра ставала особистою.

☆Розділ XXV— Ланцюги минулого☆

Ранок почався не зі світла, а з тривоги. Саллі сиділа на кухні з чашкою кави, але її пальці тремтіли. Нейвіл спостерігав за нею мовчки. Після вчорашнього нічого не було таким, як раніше.

— Я не могла бути... його експериментом, — тихо промовила вона. — Я ж нічого не пам'ятаю, Нейвіл. Мене просто знайшли після аварії. Батьків не стало. А далі — сиротинець, тиша, порожнеча.

— І ти ніколи не думала, що це дивно?

— Я думала, що просто нещасна дитина. А тепер... здається, що я — частина чогось жахливого.

Нейвіл обережно поставив перед нею нові документи. Список пацієнтів, що проходили програму «Креативна реадаптація» — її ім'я стояло під номером сьомим.

— Я пробив цей список. Вижили тільки двоє: ти... і ще один.

— Хто?

— Ім'я зашифроване. Але є код: К-12. А місце останнього спостереження — Віллоу-Холл. Психіатрична установа на околиці міста. Зараз — закинута.

Віллоу-Холл виглядав, наче з фільму жахів. Покинуті коридори, облізла штукатурка, запах вогкості й страху. Саллі тримала ліхтар і не відходила від Нейвіла ні на крок.

— У мене... відчуття, що я тут була, — прошепотіла вона. — І щось... щось залишила.

Вони знайшли кімнату з написом КР-7. У середині — дитячий ліжко, старий намальований ведмідь на стіні... і вирізаний на підлозі символ. Той самий, що був на шийному ланцюжку Дена. В колі — літери: A.V.

— Алексіс Вілсон, — пробурмотів Нейвіл.

На ліжку лежала лялька. Її волосся було такого самого кольору, як у Саллі. Але очі — не очі, а дві чорні намистини. І в лівій долоні — аркуш.

Нейвіл обережно розгорнув його.

“Ти не врятуєш її, як не врятував тоді мене. Вона моя. Тепер і назавжди. — А”

Саллі стояла, мов закам'яніла. Потім сіла на ліжко, схопившись за голову.

— Я пам'ятаю... — її голос тремтів. — Чоловік... з маскою... Він називав мене «Лялька №7». Він змушував нас малювати. А якщо ми не слухались... приходив звук — як дзвоник. І темрява.

— Це він. Алексіс.

— Він сказав, що всі ми — його «театр». Що ми будемо частинами однієї великої вистави. І що я — особлива, бо я «пам'ятаю менше, але боюсь більше».

Нейвіл стиснув її плече.

— Але ти вижила. Ти сильніша за нього.

— А якщо він мене все ще тримає? — Саллі глянула прямо в очі. — А якщо я... ще його?

— Ні, — твердо сказав Нейвіл. — Ти моя напарниця. А я — не дозволю нікому повернути тебе назад у клітку.

Того ж вечора в поліцейському відділку знайшли пакет. Усередині — ще одна лялька, цього разу з бейджем К-12. І камінчик — чорний, гладкий.

А на звороті картки — два слова: "Він проснувся."

☆Розділ XXVI—Театр живих маріонеток☆

У підвалі поліцейського відділку було темно і сиро. Саме тут, за розпорядженням Нейвіла, ізолювали свіжодоставлений пакунок. Лялька з бейджем К-12 стояла, мов жива, на сталевому столі. Камінчик поруч виблискував неприродно, немов мимохіть пульсував світлом.

— Це... не просто лялька, — прошепотала Саллі, тримаючи в руках карту із написом "Він проснувся."

Нейвіл стояв поруч, дивлячись на ляльку. Обличчя — без емоцій, але кулаки стиснуті. Він уже бачив подібні «послання». Але ніколи — настільки особисті. І ніколи раніше він не боявся за когось так, як зараз за Саллі.

— Я відправив запит до наглядачів архівів, — промовив він нарешті. — І знаєш що? К-12 — це не хтось випадковий. Його ім'я: Ліам Грей. Був пацієнтом у Віллоу-Холлі на рік пізніше за тебе. Він був молодший, але жорстокіший. І є записи, що саме він першим «повернув собі пам'ять».

— І що з ним сталося?

— Пропав. А через тиждень після зникнення Алексіса — Ліам «воскрес». Його бачили неподалік місць, де відбувалися ритуальні вбивства. Але що дивніше — він завжди зникав безслідно. Схоже, він... став його правою рукою.

Саллі подивилася на нього з жахом:

— Ти хочеш сказати, що Алексіс... живий? Що він знову грає?

— Він не просто живий. Він повернувся на сцену.

Тим часом, в іншому місті, у старій квартирі на п'ятому поверсі, увімкнувся проектор. На потрісканій стіні промайнув силует чоловіка з білою маскою, схожою на театральну. Його голос — м'який, ледь шепоче:

— Дорогі глядачі. Вистава починається знову. Я повернувся. І тепер кожен з вас — мій актор.

На екрані з'явилося обличчя... Саллі.

А потім — коротке відео з камер спостереження в будинку Нейвіла. Чоловік у масці стояв біля дверей уночі, тихо торкаючись ручки.

— Ти що хочеш сказати?! — Саллі різко піднялась із-за столу. — Він був у нас удома?

— Так. І якщо цей кадр реальний — значить, ми під наглядом.

Нейвіл обернувся до неї. Його очі блищали рішучістю.

— Ми починаємо контратаку. Вистави — це його територія. Але театр — це також місце, де актор може зірвати маску. Ми його знайдемо. Ми зірвемо завісу.

Пізніше, в архівах тюрми, агент, якого Нейвіл попросив перевірити камери в камері Дена, приніс дещо тривожне.

— Скажу одразу — записи обрізані. За три хвилини до смерті Дена камера «випадково» зависла. Але одна з технічних камер охопила коридор — і я знайшов це.

На екрані з'явилась тінь. Високий чоловік у чорному з капюшоном проходить повз охорону. Його не зупиняють. Обличчя не видно, але хода — знайома.

Нейвіл відчув холод по хребту.

— Це він, — сказав він. — Алексіс. І його люди всередині. Далеко всередині.

Коли Нейвіл повернувся додому, Саллі вже спала, притиснувши до себе подушку, але на столику поруч лежав малюнок: дві ляльки, пов'язані стрічкою, а зверху напис: "Я вже була частиною театру. Але зараз я актриса з власним сценарієм."

Він усміхнувся вперше за довгий час. Та знав: попереду ще багато актів.

☆Розділ XXVII—Ті, що вижили☆

— Ти впевнений, що він погодиться говорити? — запитала Саллі, стискаючи ремінь своєї куртки, поки вони проходили крізь металеві двері ізоляційного корпусу.

— Ні, — відповів Нейвіл спокійно. — Але він єдиний, хто пройшов через "виставу" Алексіса і залишився при розумі. Якщо його можна так назвати...

Кімната була освітлена лише однією лампою, що жовтим світлом омивала постать чоловіка, прив'язаного до крісла. Його руки тряслися, губи — вкриті виразками, а очі майже не моргали.

— Макс Ріверс, — почав Нейвіл, повільно сідаючи навпроти. — Ми знаємо, що ти був частиною тієї гри. Ми знаємо, що ти бачив Алексіса.

Макс підняв голову. Його голос — хрипкий, як потріскане скло:

— Він не просто людина... Він... диригент. І кожен з нас — нота. Коли ми не звучимо — він ламає інструмент.

Саллі ковтнула слину. Макс продовжував:

— Ви думаєте, що вистава була про смерть? Ні. Смерть — це аплодисменти. Він хоче страху, тиші, відчаю. Смерть — то вже розрядка. Але поки живеш — він грається.

Нейвіл нахилився вперед:

— Як його зупинити?

— Він... шукає того, хто не підкориться. А коли знаходить — ламає або робить своїм дублером. — Макс засміявся. — Але є один, кого він боявся. Старий наставник... той, хто колись його «створив». Якщо він ще живий — то десь ховається у Франції. Ім'я — професор Лоран Бенуа. Актор. Театрал. І психіатр.

Нейвіл встав. Поглянув на Саллі. Та кивнула — напрямок був зрозумілий.

Тим часом у закинутому театрі на узбережжі дівчина в червоному плащі тримала в руках коробку. В середині — дві ляльки, одна з яких носила ім'я Саллі. Друга — Нейвіл.

— Вистава наближається, — прошепотіла вона, підпалюючи свічку. — Алексіс хоче глядача. Але ми будемо режисерами.

Наступного ранку, Саллі сиділа біля вікна, малюючи щось на скетчі. Нейвіл підійшов і побачив знайомі риси — чоловік у масці, але зі зламаною струною на шиї, ніби музичний інструмент.

— Це він? — запитав Нейвіл.

— Так. Але я додала одну деталь, якої в нього не було раніше.

— Яку?

— В очах — тріщина. Тепер він не бог. Тепер він... може помилитись.

Нейвіл усміхнувся. Потім узяв свій телефон:

— Замовляємо квитки до Парижа.

— Що скажеш? Тур вихідного дня? — усміхнулася Саллі.

— Тур під прикриттям. Головна сцена — ще попереду.

☆Розділ XXVIII— Професор з темного боку сцени☆

Париж зустрів їх дощем. Вузькі вулички Латинського кварталу були вимиті блиском, а ніч повзла містом, наче повільна драма, що чекала свого апогею. Саллі поправила рюкзак на плечі, озираючись навколо.

— Ти коли-небудь був тут? — запитала вона.

— Колись. Але тоді я шукав вбивцю в музеї. Зараз — шукаю привидів.

Їхня мета — старий театр у передмісті, давно зачинений, колись місце експериментального театру професора Лорана Бенуа. Чоловіка, що, за словами Ріверса, «створив» Алексіса. Старі дерев'яні двері скрипнули. Всередині — павутина, пил, і мовчання. Але глибоко внизу, за сценою, за зачиненим залізним люком, було щось інше: кабінет. І в ньому — він.

Професор Лоран Бенуа. Сивий, худий, із зморшками, як шрами від старих ролей. Він сидів у старому кріслі і вдивлявся в обличчя Нейвіла, немов дивився на давно забутого учня.

— Ви прийшли, — сказав він.

— Ми шукаємо Алексіса. І розуміння, що з ним сталося, — відповів Нейвіл.

Бенуа повільно встав, пройшов до полиці, де стояли плівки, книги, театральні маски.

— Алексіс... був найкращим. Та найнебезпечнішим. Театр для нього — не сцена. Це форма влади. Він навчився керувати страхом, як диригент оркестром. Але я бачив його зламаним лише раз.

— Коли? — обережно спитала Саллі.

— Коли вбив свою сестру.

Пауза, наче крапка після удару.

— Він зробив це на сцені. Вистава, яка не мала глядачів. Вона хотіла піти. Він не дозволив.

Нейвіл напружився. Тінь на стіні тремтіла від світла лампи, мов аплодисменти на порожній сцені.

— Він боявся одного. Що хтось змусить його стати глядачем. Щоб він, вперше в житті, не керував. Щоб відчув безсилля.

Бенуа простягнув аркуш.

— Це його остання записка до мене. Я не відкривав її. Але, можливо, настав час.

Нейвіл розірвав конверт. Всередині — чорнилом написане: “Якщо колись мене знайдуть — дайте їм зіграти. Я зробив із болю мистецтво. А тепер нехай мистецтво зробить з мене біль.”

Тієї ночі, в готелі, Саллі довго мовчала. Вона сиділа на підвіконні, дивлячись на дощовий Париж.

— Він псих. Але не без сенсу. Якщо ми зрозуміємо його гру — зламаємо її.

Нейвіл кивнув.

— Пора змінити сценарій. Ми — не актори. Ми — глядачі, які встають зі своїх місць. І йдуть за куліси.

Саллі посміхнулась, уперше за день.

— Ти лише скажи, коли вистава почнеться.

— Вона вже йде, — відповів Нейвіл, — і кінець буде не за його правилами.

У номері було тихо. Саллі лежала на дивані, загорнувшись у ковдру, але сон не йшов. Її думки крутило, як колесо: Алексіс, записка, Бенуа, театр... І той вираз на обличчі Нейвіла — холодний, але в очах щось тріпотіло. Щось, чого вона раніше не бачила.

Нейвіл стояв біля вікна, дивлячись на вогні Парижа. Його тіло — як з бронзи, міцне, чітке, напружене. М'язи рухались під шкірою, як струмки під льодом. Він щойно вийшов з душі, на тілі ще залишалися краплі води. Саллі краєм ока побачила його спину, плечі, потім, коли він обернувся — грудну клітку, прес, руки.

Вона блискавично червоніє.

— Ти чого в такому вигляді ходиш?! — кричить і, не думаючи, хапає подушку й кидає в нього. — Це ж...! Це непристойно!

Подушка влучає йому в груди. Нейвіл навіть не здригається. Лише злегка піднімає брову.

— Це моє тіло, Саллі. Я з ним живу. А ти — просто подушку викинула.

— А ти міг би хоч щось накинути!

— У тебе реакція, як у kota. А з котами, як відомо, краще не сперечатись.

Вона бурмоче щось нечленороздільне й ховається під ковдру з головою. Через кілька секунд чує його приглушений сміх. Не злий. Теплий.

— Завтра зранку їдемо в Ліон. Є свідок, який міг бачити Алексіса пів року тому. Жінка. Каже, він виступав у трупі мандрівного цирку.

— Цирк?.. — визирає вона з-під ковдри. — Ти жартуєш?

— Ні. Але якщо він був там — значить, готує чергову виставу. І нам залишилось мало часу.

Опівночі Нейвіл не спав. Він сидів на підлозі, перед ним — відкрита записка Алексіса, карта, схеми. На кожній — червоним кружечком позначено міста. У кожному з них — колись зникала людина.

Саллі підійшла навшпиньки. Сіла поруч.

— Це все — його сцени?

— Можливо. Він залишав сліди. Якби я був психом, який готує виставу смерті — теж хотів би, щоб її зрозуміли після фіналу.

— Але ми не дамо йому закінчити. Правда?

Він глянув на неї. Очі, сповнені рішучості.

— Обіцяю.

Її долоня торкнулась його руки — коротко, але щиро.

А за вікном Париж стихився, готуючи їх до завтрашньої подорожі в Ліон — місто, де театр зустрінеться з цирком, а детектив — із новою ілюзією.

☆Розділ XXIX—Цирк зниклих☆

Ліон зустрів їх дощем і вітром. Тротуари блищали, мов натерті сцени. Над містом висів тяжкий запах осені — мокрих каштанів, горілого листя і старої, занедбаної магії.

— Ось адреса, — сказала Саллі, витягуючи телефон. — За словами інформаторки, цирк стояв тут кілька місяців тому. І потім просто зник.

— Залишили щось по собі?

— Сусіди згадували музику вночі. І сміх. Дитячий, але дивний. І щоранку після чергової вистави хтось із мешканців району зникав.

— Шоу, після якого глядач не повертається додому, — пробурмотів Нейвіл.

Вони йшли вузькою вуличкою, де залишки афіш і паперові маски наліплені на стіни свідчили — цирк був тут. Колись яскравий, тепер — привид.

Вони зупинилися перед великою, закинутою фабрикою. На воротах — іржавий замок. Але ланцюг був недавно перерізаний.

— Хтось уже заходив, — зауважив Нейвіл, дістаючи ліхтарик.

Всередині — пил, аромати деревини, старі декорації. І тиша. Порожні ряди лав, кругла сцена посеред залу. Із стелі звисали шматки червоної тканини, наче роздерті завіси. На підлозі — чорна фарба. Або щось інше.

Саллі стиснула руків'я електрошокера.

— Що це?

— Сцена злочину, — відповів Нейвіл. — Але театр ніколи не показує фінал першим.

На столі в закутку він знайшов фотокартку. Дитина в клоунському гримі, але погляд — не дитячий. І підпис знизу: "Анастейша Вілсон — принцеса цирку".

— Це вона! — вигукнула Саллі. — Ми ж її шукаємо! Вона була з Алексісом?

— Можливо, не просто "була". Можливо, вона — його учасниця.

— Чекай, вона ж зникла ще п'ять років тому!

— І саме п'ять років тому Алексіс почав свою серію.

Тієї ночі вони поселились у готелі поблизу. Саллі не могла заснути. Її переслідував образ дівчинки з фотокартки.

— Що, якщо вона не жертва? — тихо спитала, коли Нейвіл уже лягав. — А злочинниця?

— Тоді вона — ще одна тінь у його виставі.

— А якщо вона — головна актриса?

— Завтра знайдемо це шоу. Воно ще не закінчилось.

І в темряві між фіранками прокрадався перший натяк нового акту — де діти грають убивць, а цирк стає пасткою.

Ранок прийшов із туманом і запахом пального. Нейвіл прокинувся першим, ще до світанку. Вдягнувся в тиші, щоб не розбудити Саллі, і спустився до готельного холу. Його щось гнітило — образ дівчинки з фото, її очі, що ніби просили допомоги, а водночас тримали таємницю.

На рецепції він замовив чорну каву й відкрив карту району. У лівому нижньому кутку було позначено стару залізничну гілку. Поруч — ще одне закинуте місце. Механічна станція обслуговування потягів, якою вже давно ніхто не користувався.

— Ідеально для циркових вагонів, — прошепотів сам до себе.

За пів години вже сидів у машині, а Саллі, як завжди, встигла наостанок застрибнути поруч із рюкзаком на плечі.

— Ти навіть не подумав узяти мене?

— Ти спала.

— То що, тепер щоночі я повинна спати з черевиками?

— Як справжній детектив.

Вони доїхали до станції майже без пригод. Але вже здалеку побачили: щось було не так. Один із вагонів, старий і пошарпаний, мав свіжі колеса. Вікна зачинені, але хтось нещодавно пробирався через люк.

Нейвіл і Саллі обійшли вагон. На задній частині була розмита фраза фарбою: "Місце для зниклих".

— Схоже, ми на правильному шляху, — пробурмотів він.

Всередині все ще пахло фокусами. Шматки костюмів, дзеркала, розбиті ляльки, декорації. І ліжко. Маленьке, дитяче. Над ним — портрет. Та сама дівчинка, тільки трохи старша. Вже підліток. Такий самий грим. Такий самий порожній погляд.

— Вона тут жила, — сказала Саллі. — Анастейша.

— І не сама. Дивись.

На підлозі — два сліди. Один легкий, інший глибший, важчий. А біля порогу — клаптик паперу з дитячим почерком: "Він сказав, що ми всі — вистава. І я повинна бути найкращою актрисою."

Нейвіл вийшов із вагона з відчуттям, ніби хтось дивиться на них згори. Але не було нікого. Тільки вітер шепотів старі імена.

— Наступна зупинка? — спитала Саллі.

— Сцена. Якщо це вистава — ми її ще не бачили. Але квитки в нас уже в руках.

☆Розділ XXX—Свідки тиші☆

Після візиту до старого вагону все змінилося. Відчуття погоні стало особистим. Нейвіл не просто розслідував справу — він втягувався в чужий світ, збудований на страхові, ілюзіях і маніпуляціях.

Вони повернулися в місто ближче до вечора. Саллі заснула в авто, а Нейвіл, не зупиняючись, повіз її додому. Але вдома чекала несподіванка — повідомлення на автовідповідачі:

— Інспекторе Грей, це агентка Мілз. Ми маємо новий запис відеоспостереження. Не з тюрми — з порту. У день перед смертю Дена там був чоловік, який відповідає опису того, хто приходив до нього в камеру.

— Отже, він не просто друг Дена. Він — зв'язковий. — Нейвіл переглядав запис раз за разом.

Чоловік на відео був високий, у темному пальті, з шарфом, що прикривав пів обличчя. На шії — підозріло знайома прикраса. Щось схоже на медальйон у формі театральної маски.

Саллі сиділа на підлозі, обійнявши коліна.

— Така ж маска була у тій кімнаті в цирковому вагоні. Пам'ятаєш?

Нейвіл мовчки кивнув.

— Це все зв'язано. І Анастейша, і Ден, і цей тип... У них є спільна сцена. Ми просто ще не знаємо, яку роль вони грають.

Вранці вони вже були в поліцейському відділку. Один зі старших детективів приніс роздруківку: останні з'єднання Дена перед ув'язненням.

— Тут є номер, який ми не могли ідентифікувати. Але вийшли на одного власника — старий цирковий менеджер, Мейсон Вілсон.

— Вілсон? — Саллі підскочила. — Це ж те саме прізвище, що й у Анастейші!

— Батько? Опікун? Псевдонім?

— Усе може бути. — Нейвіл вдивлявся у фото чоловіка з бази. — Отже, шукаємо Мейсона Вілсона. Або його привида.

Пошуки привели їх у бібліотеку, де зберігались старі архіви міста. Газетна вирізка за 2009 рік: «Цирк Вілсона закривається після загадкового зникнення дівчинки-акробатки. Мейсон Вілсон зник безвісти».

— То вона зникала раніше, ніж Ден потрапив у цю історію, — пробурмотіла Саллі.

— А тепер її образ знову з'являється. Як тінь із минулого.

Увечері, сидячи на кухні, Нейвіл задумливо тримав чашку кави. Саллі малювала щось на аркуші.

— Як думаєш, Анастейша жива? — спитала вона.

— Я не знаю. Але знаю одне — якщо вона десь там, вона хоче, щоб ми її знайшли.

І в цей момент пролунав дзвінок у двері.

☆Розділ XXXI—Людина з порожнечі☆

Нейвіл підійшов до дверей. Не витягуючи пістолета, але з максимальною пильністю. Він відчував — за цим візитом стоїть щось більше, ніж просто втрачене повідомлення або сусід, що помилився дверима. Він відкрив двері.

На порозі стояв чоловік у капюшоні, лице його частково було сховане тінню. В руках він тримав невеличкий конверт.

— Я не ворог, — сказав гість тихо. — Я лише приносив квіти на могилу. Вона любила фіалки.

— Кого ви маєте на увазі?

— Анастейшу.

Саллі почула це й підбігла ближче.

— Ви її знали? Ви знали, що з нею сталося?

Чоловік поглянув на неї. Його очі були сірими й виснаженими.

— Я був клоуном у цирку. Її охоронцем, а потім — зрадником. Тепер я лише носій її таємниці.

— Ваше ім'я? — коротко спитав Нейвіл.

— Нехай буде Сайлас. Це ім'я вже нічого не значить, але колись для неї воно було рятівним.

Нейвіл втягнув гостя всередину. Той віддав йому конверт.

— Тут записка, яку вона залишила перед втечею. І одна світлина.

Саллі схопила знімок. На ньому — юна Анастейша у сценічному вбранні, поруч з високим чоловіком у масці й фракку.

— Це він... Той, хто приходив до Дена в тюрму! — вигукнула вона.

Сайлас кивнув.

— Його звуть Маркус. Він був господарем ляльок у тій грі. І вона була найулюбленішою. Коли вона вирішила вирватися — він зник. Але потім повернувся. І тоді почали помирати.

Нейвіл сів за стіл, розгортаючи записку. Рукопис був рваний, ніби писано в поспіху. «Якщо це читаєш ти, значить я вже не маю голосу. Я боялась. І зараз боюсь. Але Ден не винен. Він виконував наказ. Вони погрожували вбити мене. Я тікала, але мене зрадили. Не вір нікому. Навіть тим, хто з тобою поруч...»

Внизу був символ — театральна маска з тріщиною.

— Це знак Маркуса, — прошепотів Сайлас. — Він не прощає втрат. Якщо він знову з'явився — хтось має померти.

— Ми мусимо його знайти першими, — сказав Нейвіл, підіймаючись. — І ми дізнаємось, чому Ден мовчав. І що сталося з Анастейшею насправді.

— А якщо вона жива? — обережно запитала Саллі.

— Тоді вона теж у небезпеці.

За вікном згасло світло — раптово. Усе поринуло в темряву. І лише з вулиці долинуло коротке клоунське хихотіння.

Іграшковий дзвіночок, що висів на дверях, хитнувся сам по собі.

Нейвіл витягнув пістолет.

— Усі вниз. Хтось уже тут.

Нейвіл діяв швидко й холодно. Він рушив до вікна, просканував вулицю — жодного силуету, лише легкий рух тіні за кущами. Він жестом наказав Саллі й Сайласу присісти за диваном.

— У підвалі є запасний вихід, — прошепотів він до них. — Якщо що — вниз і по сходах ліворуч, тоді через комірчину. Зрозуміло?

Саллі нервово кивнула. Її руки тремтіли, але вона трималася.

Раптом дверна ручка повільно обернулась. Хтось був з того боку. Обережний, безшумний. Нейвіл наблизився, націлюючи пістолет.

— Ще крок — і стрілятиму, — голос його був сталевим.

Раптово — глухий звук, як клацання іржавого замка. Щось впало ззовні, ніби пакунок. Потім знову тиша.

Він рвучко відчинив двері — нікого. Лише старий клоунський черевик, акуратно покладений на килимок. У ньому — аркуш паперу.

— Вона жива, — було написано кривим почерком. — Але не надовго.

Під підписом — малюнок ляльки з розпоротим ротом і нитками, які тягнулися вгору, до рук ляльководи.

— Це виклик, — сказав Сайлас. — Він хоче, щоб ви грали. Він завжди грає.

— Тепер я в його грі. Але я не лялька, — буркнув Нейвіл.

Він повернувся до кімнати, де Саллі намагалась заспокоїти дихання.

— Саллі, — м'яко звернувся він. — Нам потрібно вирушити. Прямо зараз. Ми поїдемо до тюрми. Мені треба поговорити з охоронцем, який чергував у ніч, коли Ден отримав фентаніл.

— Ти думаєш, це він?

— Я думаю, хтось допоміг. А може, просто закрив очі. Але хтось у тій системі в темі.

Через пів години вони були на території виправної установи. Нейвіл, використовуючи своє посвідчення, швидко домовився про нічне інтерв'ю з охоронцем на ім'я Ґрант.

— Це ви чергували в ту ніч? — запитав детектив.

— Так... я... але я нічого не бачив.

— Камери показали, що ви залишали пост на п'ятнадцять хвилин. Де ви були?

— Я... у вбиральні.

— І все? За цей час у камеру до Дена хтось зайшов.

Ґрант опустил очі. Його палець машинально тер очко каблучки на руці.

— Він погрожував мені. Сказав, що знає, де живе моя дочка. Сказав, що якщо не відчиню двері на три хвилини — вона зникне. Я... Я не знав, що це буде наркотик. Я думав, просто лист чи щось...

— Хто це був?

— Я не бачив обличчя. Тільки голос. І... сміх. Як з цирку.

Саллі стисло стиснула долоні в кулаки.

— Це він... Клоун. Маркус.

Нейвіл вийшов на подвір'я. Ніч була холодна, місяць стояв високо. Він підняв погляд — у його голові вже складалася карта. Ден був лише пішака. Анастейша була наживкою. Саллі... вона могла стати наступною ціллю.

Він знову відчув, як щось зашепотіло в його минулому. Дитяча травма. Павуки. Ляльки. І ляльковод.

— Гра тільки почалась, — сказав він сам собі. — Але цього разу я буду тягнути за нитки.

☆Розділ XXXII—Коли тиша кричить☆

Після розмови з охоронцем Ґрантом, Нейвіл і Саллі повернулися додому пізно вночі. Вулиця була тиха, як завжди. Навіть надто тиха. Над будинками стояла важка темрява, і щось у повітрі здавалося не таким, як зазвичай.

— Я піду в душ, — втомлено сказав Нейвіл. — Ти можеш заснути, якщо хочеш. Сьогодні ти була молодець.

— Дякую, — тихо всміхнулась Саллі й зникла у своїй кімнаті.

Нейвіл довго стояв під водою, намагаючись змити з себе втому й тривогу. Здавалося, що вода допомагає мислити. Але не цього разу. У голові залишалась лише одна думка: «Я щось пропустив... хтось обігнав мене».

Коли він вийшов, у будинку було неприродно тихо. Ні звуку, ні кроків, ні навіть шелесту. Він відчув, як волосся на потилиці піднялось дибки.

— Саллі? — покликав він.

Жодної відповіді. Він рушив до її кімнати. Двері були прочинені. На ліжку — акуратно складена ковдра. Але дівчини не було.

— Саллі?.. — голос його зірвався.

На столику — її щоденник. Відкритий. На сторінці — малюнок: лялька з вирваними руками. Біля неї — запис чорним маркером: "Ти не встиг. Але ще можеш зупинити це. Якщо знайдеш мене." Під текстом — підпис у вигляді посмішки: дві крапки й дуга — " :) "

Нейвіл повільно опустився на підлогу. У нього тряслись руки. Він спробував набрати її номер — мертва лінія. Перевірів двері — зачинені. Вікна — цілі. Камери — всі вимкнені. Навіть трекер, який він непомітно залишив у її браслеті — зник.

Це не просто вбивство. Це демонстрація. Погроза. І виклик. Він підвівся, поглянув на порожнє ліжко.

— Пробач, Саллі...

І в той момент, коли його серце стискалося від болю — з темряви коридору озвався дитячий голос:

— Вона більше не твоя відповідальність, Нейвіле.

Він кинувся туди — порожньо. Тепер усе змінилось. Нейвіл уже не просто детектив. Він — мисливець на монстра. І його час — спливає.

Нейвіл мовчки стояв у темному коридорі, вглядаючись у порожнечу, звідки долинув той голос. Його розум відмовлявся приймати факт: Саллі зникла. Його маленька помічниця, наполеглива, вперта, трохи зухвала — більше не була поруч.

Він рвонув до системи безпеки — живлення відеоспостереження справді хтось перерівав. Чисто, точно. Професійно. Зламу не було. Все виглядало так, ніби камери просто... зникли.

На кухні, під лампою, він побачив ще одну деталь, яку проґавив раніше: на холодильнику висів папірець. Під магнітом у формі кота. Короткий напис червоним маркером: "Вона бачила більше, ніж мала. Пора тобі вирішити, на чиєму ти боці."

Нейвіл повільно стиснув кулаки. Усе вказувало на те, що злочинець був близько. Надто близько. І, схоже, стежив за ним давно. Можливо — навіть знав його звички, розклад, думки.

Нейвіл вийшов на вулицю. Повітря було застигле. Ніч мовчала, але він відчував її пульс. Усе довкола пахло попелом. Тривою. Загрозою.

Він сів у машину, витягнув старий диктофон і натиснув запис.

— Запис №227. Час — третя двадцять шість ночі. Саллі Вілкс, моя тимчасова помічниця, зникла. Я підозрюю викрадення. Можливий шантаж або вже... вбивство. У будинку залишено дві записки з провокаційним змістом. Камери — вимкнено. Я чую голос із порожнечі. Злочинець грає мною. Але він зробив помилку. Зайшов надто далеко.

Його погляд застиг на малюнку в щоденнику. Лялька без рук. Це був підпис.

Усе ставало на свої місця. Ден. Анастейша. Посмішка. І цей невидимий сценарист у тіні.

— Добре, — прошепотів він. — Ти хотів війну. Ти її отримаєш.

☆Розділ XXXIII—Тиша замість голосу☆

Все почалося з мовчання. Саллі не вийшла на зв'язок ні вранці, ні в обід. У її кімнаті — акуратно застелене ліжко, телефон на зарядці, ноутбук відкритий, але вимкнений. Жодної записки. Жодного сліду. Лише залишене відчуття порожнечі, яка щільно засіла в повітрі квартири.

У її речах Нейвіл знайшов кілька аркушів із нотатками. Серед них — щось дивне: маленька карта з позначками — місця, де бачили загадкового чоловіка, що провідував Дена. На полях — ім'я: Анастейша Вілсон. Лише одне речення: "Можливо, вона знає більше."

Також на карті були позначені ботанічні сади, старі будівлі й закинутий район на півдні міста.

— Ти вирішила шукати сама, — прошепотів Нейвіл, притискаючи карту до столу.

Наступним кроком був телефон Саллі. У ньому — одна остання активність: запит у пошуковику — "оранжерея Лафері, закинута будівля, доступ".

— Що ти знайшла там? — запитав сам себе Нейвіл.

І одразу ж сів у машину.

На місці — лише стара сітчаста огорожа, розірвана в кількох місцях. Усередині — бур'яни, повалені лавки, шматки скла та гілки. Але в одному з кутів він знайшов свіжий слід — відбитки жіночих кросівок, втиснуті в багно. Вони вели до зруйнованого входу в підвал під оранжереєю.

Усередині було темно. Пахло вологою і старим бетоном. Але на стіні він побачив — маленьку позначку, намальовану фломастером. Символ — той самий, що був у записнику Саллі поруч із прізвищем Вілсон. Вона була тут. Шукала. І, можливо, щось знайшла.

Коли він вийшов на свіже повітря, телефон завібрував. Невідомий номер.

— Якщо хочеш знайти дівчину, припини копати. Ти не знаєш, у що вліз. — Голос був спотворений.

— Де вона?

— Це не має значення. Вона сама обрала. Вона шукала правду. А правда... вбиває.

Нейвіл стиснув телефон. Щелепи затиснуті. Погляд — сталевий.

— Побачимо, — прошепотів. — Побачимо, хто кого.

Це вже була не просто справа. Це була війна. І вона тільки починалась.

☆Розділ XXXIV— Крихти в темряві☆

Нейвіл сидів за столом у своїй квартирі, перевертаючи карту, що її залишила Саллі. У голові — гул, лютя, тривога. Його мозок, як точний механізм, аналізував усе: маршрути, імена, дані з камер, часи, випадкові дзвінки, сигнали з мобільних вишок.

— І я дозволив їй, — прошепотів він, стиснувши кулак. — Дозволив тобі полізти в пекло.

Телефон мовчав. Але він знову відкрив карту. Біля позначки "оранжерея Лафері" була ще одна — маленьке "V" червоного кольору. Невідоме місце на околиці індустріального району.

Він перевіряв її інтернет-запити. Було одне фото — стара фабрика, давно закинута. Але фото відмічене тегом: "vessel". Судно. Ємність. Контейнер.

Нейвіл під'їхав до фабрики через пів години. Високі стіни, облуплена цегла, розбиті вікна. Усередині — тиша. Неймовірна, задушлива тиша. Пилова завіса світилася в променях вечірнього сонця, мов духи, що кружляли між сталевими конструкціями.

На другому поверсі, де колись був офіс керівництва, він знайшов її рюкзак.

Він не дихав. Доторкнувся — ще теплий.

Поруч — срібна шпилька. Його подарунок. Вона носила її в волоссі, завжди. Він зберігав кожну деталь, кожну дрібницю — тепер вони були доказами. Що вона була тут. І що пішла не добровільно.

Знизу почувся шум. Нейвіл зреагував миттєво — пістолет у руці, рух у тінях. Та там — лише розбите вікно. Мабуть, вітер. Або... не вітер.

Коли він знову обстежив кабінет, то знайшов щось нове. На внутрішній стороні шафи — маленьке зображення: літера "A" всередині кола. Татування, яке він бачив... у досьє на Анастейшу Вілсон.

Повернувшись додому, Нейвіл сів за комп'ютер. Програма ідентифікації облич, доступ до архівів — він впустив себе в темну павутину міських камер і поліцейних баз.

І нарешті — збіг. У перукарні на околиці, днів п'ять тому, була помічена жінка з таким татуванням. Вона розмовляла з кимось. А біля дверей... стояла Саллі.

Скріншот. Збільшення. В очах Саллі — тривога. У руках — телефон. Вона не дзвонила. Але, можливо, щось записувала?

Він перевіряв хмарне сховище з її пристроїв. Знайшов. Один запис, тривалістю дві хвилини, зроблений у той самий день. Аудіо.

— ...ти маєш сказати мені правду. — Голос Саллі.

— Я не можу. Мене вб'ють, якщо дізнаються, що я заговорила з вами. — Жіночий голос. Низький, глухий. Ймовірно, Вілсон.

— Це не гра. Я не поліція. Але він мій друг. Я не дам його вбити.

— Тоді зникни. Бо наступною будеш ти.

Запис урвався. Нейвіл сидів, мов паралізований. Він бачив цей момент у її очах — вона знала. Знала, що йде туди, де її можуть не чекати. Але пішла все одно. Для нього. Бо вірила.

Він поклав зброю на стіл. Подивився у вікно.

— Ти не зникнеш, Саллі. Я знайду тебе. Я клянусь.

Ніч була близько. Але і полювання тільки почалося.

Пошуки Саллі перейшли у нову фазу. Тепер усе було особистим. Кожен крок, кожна секунда важили більше, ніж сам час. Нейвіл працював як одержимий, без сну, без перепочинку. У голові — лише образ Саллі: жива, зухвала, з тінню усмішки в куточку губ. Вона не могла зникнути просто так. Її хтось забрав.

Після запису з хмари він мав зачіпку — Анастейша Вілсон. Жінка, яка раніше мала стосунок до підпільного угруповання, що займалося очищенням "непотрібних свідків". Справу закрили за браком доказів. Але тепер вона повернулася — і, вочевидь, не одна.

Нейвіл отримав доступ до бази відеонагляду в районі, де востаннє бачили Саллі. Він прокрутив десятки годин записів, поки не знайшов потрібний момент. Вілсон виходить із перукарні. За кілька хвилин — Саллі зупиняється біля дверей, вагається... потім входить. Через 12 хвилин її виводить якийсь чоловік у капюшоні. Обличчя закрите, рухи — впевнені. Саллі — знерухомлена, можливо, під дією ін'єкції.

Нейвіл запустив пошук авто — сіра вантажівка, без номерів. Камери на перехресті зафіксували її виїзд з району. А далі — порожнеча. Вони знали, як зникати.

Ранок наступного дня. Відділок поліції. Стіни дихають втомою, але очі Нейвіла блищать холодним вогнем.

— Потрібен ордер на обшук складу на вулиці Дрейк, — каже він, кидаючи на стіл роздруківку з камери спостереження. — Там бачили схожу вантажівку.

— Ти впевнений, що вона досі жива? — обережно питає напарник.

— Якби вона була мертва, я б це відчув. — Нейвіл різко підіймається. — А зараз я її шукаю. І не один.

Склад на вулиці Дрейк був покинутий, але зсередини ще пахло паленим — як після щойно загашеного багаття. Стіни — подряпані, бетон — змащений маслом. І кров'ю.

— Саллі! — закричав він, підбігаючи до замурованої кімнати. Рипучі двері піддались із другого удару.

Всередині — ліжко, наручники, фляга з водою, сліди боротьби. І на стіні — кривий напис: "Вона знала. Ми попереджали."

Нейвіл завмер. Подивився на флягу. Вода — свіжа. Її тримали тут недавно. Але тепер — порожньо.

— Вони її перемістили.

На підлозі він помітив чорний браслет. Її. У центрі — маленька точка. GPS-маячок?

Він перевірів на сканері. Живий сигнал. Повернувшись у машину, ввімкнув трекер. Сигнал рухався. Кілька миль на південь. До старого залізничного депо за містом.

І там він побачив наступне: старий поїзд, давно знятий з експлуатації, знову оживлений для тіньових перевезень. Охорона. Нелегальні люди. І, можливо, серед них — Саллі.

Нейвіл стискає кермо. Він не чекає ордерів. Не чекає підкріплення.

Він їде. Бо на кону — життя. І для нього це вже не розслідування. Це війна.

☆Розділ XXXVI—Склад☆

Вітер хльоскав обличчя, коли Нейвіл стояв біля в'їзду до покинутого складу. Металеві двері — зламані, замок валявся на землі. Всередині — повна тиша. Він увімкнув ліхтарика на планшеті, ступив уперед.

Повітря всередині було важке, насичене пилом, старими мазутними плямами й чимось іще... кров'ю?

Його кроки відлунювали. Нейвіл тримав руку біля кобури. Довгі коридори між стелажми створювали ефект лабіринту. І кожен поворот міг бути смертельним.

На підлозі — клаптик тканини. Він нахилився: рукав кофти Саллі.

Йому перехопило подих, але він ішов далі. Світло ліхтаря вихопило на стіні напис, зроблений вугільним олівцем: “Знайди мене, як зможеш.”

Його очі миттєво змінилися — вже не детектива, а хижака. Він дістав термозонд. Теплова пляма — глибше в сховищі. Рух. Живе тіло. Мале. Слабке.

— Тримайся, Саллі, — пробурмотів.

Нейвіл обійшов кілька зруйнованих дерев'яних ящиків, коли його ліхтар вихопив фігуру. Маленьку. Саллі. Прив'язана до стільця, в роті кляп, очі — перелякані, але живі.

Він рвонув до неї, зняв кляп, перерізав мотузки.

— Саллі! Я тут. Ти жива?

Вона кивнула, сльози змішувались із порохом на її щоках.

— Він... він був тут... щойно! — прошепотіла.

— Хто?

— Я... не бачила обличчя. Він у масці. Сказав, що ти — наступний...

Нейвіл зціпив зуби.

— Ми йдемо звідси. Зараз.

Він підняв її на руки, виніс із темряви складу, мовби це була дитина — не просто помічниця, а хтось набагато дорожчий. Занадто дорогий, щоб втратити.

За спиною почувся клацання фотоапарата. Він обернувся. Але там уже нікого не було. Ворог грав із ним у гру. І тепер — особисту.

Він виніс Саллі на руках, серце гупало від люті і страху. Дівчина вчепилася в його шию, її пальці дрібно тремтіли. Машина чекала за рогом, і він, не вагаючись, посадив її на пасажирське сидіння, сам сів за кермо. Завів двигун — той заревів, мов дикий звір, і вони рвонули з місця.

— Ти в безпеці, — прошепотів він, не зводячи очей з дороги. — Все буде добре.

Саллі мовчала. Вона вже нічого не довіряла словам. Але коли його рука несміливо торкнулася її плеча, вона не відсмикнулася. Ця мить була беззвучною обіцянкою: "Я тебе не відпущу".

Через годину вони були вдома. Саллі сиділа в теплому светрі на дивані, загорнута в плед. Чашка чаю парувала в її руках, але вона її навіть не помічала. Нейвіл повернувся з ванної, з вологим волоссям і футболкою, яка ледь прикривала його м'язисте тіло.

Саллі мимоволі зиркнула на нього, її щоби миттєво стали багряними.

— Гей! Одягайся нормально! — буркнула вона, сховавши очі.

— Та я ж у футболці, — засміявся він. — Тобі пощастило — я міг би й без неї вийти.

— Із цим тілом — повір, я б померла з сорому, — буркнула вона, і в голосі з'явилася крапля колишньої пустотливості. — Ти схожий на спецназівця.

— Ну, майже, — відповів він.

— Дякую, — прошепотіла. — За все.

Він сів поруч, обережно, не торкаючись її.

— Я не дам тобі зникнути, Саллі. Я дам їм зникнути. Назавжди.

Наступного ранку він приїхав до відділку. Кава — гірка. Новини — ще гірші.

— Ми переглянули записи з камер, — мовив його колега Джон. — За пів години до того, як ти витягнув Саллі, хтось вивозив із того складу щось схоже на тіло.

Нейвіл зціпив зуби.

— Обличчя?

— В масці. Але авто... ми вже шукаємо.

Нейвіл повільно кивнув. Він усе ще тримав у кишені клаптик тканини, знайдений поряд зі Саллі — на ньому була емблема. Незнайома. Щось схоже на змію, що пожирає свій хвіст.

— Це секта, — буркнув він. — І вони ще не закінчили.

Ввечері, коли Саллі заснула, він сидів у темряві, дивлячись на старе фото. На ньому — Ден, Анастейша Вілсон, і ще двоє. Лише один залишився невідомим. Той самий, хто прийшов до Дена в тюрму. Той, хто залишив послання в складі.

Нейвіл пальцями торкнувся обличчя на фото. Після всього, що сталося... це вже було особисте. Він не просто розслідував справу. Він мстився. За Саллі. За Дена. За себе. Наступним буде він.

☆Розділ XXXVII—Тіні в ночі☆

Нейвіл знову зібрався, і цього разу не було сумнівів. Він знав, що справу потрібно завершити — і це не буде легким шляхом. Саллі ще спала, і він навряд чи міг залишити її без нагляду. Хоча вона й була тепер частиною цієї гри, він не міг дозволити їй втягнутися в це більше, ніж потрібно. Як би він не намагався її захистити, їй було важко залишатися поза межами подій, що відбувалися навколо.

Він кинув останній погляд на її спокійне обличчя і тихо вийшов із квартири.

У відділку його зустрів Джон.

— Є нові дані, — сказав він, ледве стримуючи хвилювання. — Ми знайшли того, кого ти шукаєш. І не тільки його.

— Розкажи, — нетерпляче вигукнув Нейвіл, очі палаючи від гніву.

— Це та сама секта. Їхній лідер — той самий чоловік, що приходив до Дена. Тільки тепер ми знаємо його ім'я. І що важливіше, ми знаємо, що він зв'язаний з Анастейшею Вілсон.

Нейвіл на мить застиг. Секта. І Вілсон. Зв'язок здавався настільки складним і заплутаним, що важко було повірити в те, що він був на такій відстані від рішення.

— Як звуть цього лідера? — запитав він.

— Його звати Алекс Грін. Ми перевірили записи — він був одним із засновників цієї організації. І він пов'язаний з численними кримінальними справами, але всі вони були мляво замовлені.

Нейвіл відчув, як по шкірі пробігає холодний піт. Це було більш небезпечно, ніж він міг уявити. Грін не був просто кримінальним елементом. Це був хижак, що йшов по слідах свого видобутку. І його методи не були простими.

— Я піду за ним, — рішуче сказав Нейвіл.

Джон подивився на нього з сумнівом, але з розумінням.

— Ти не один, — додав він. — Ми разом.

Залишаючи відділок, Нейвіл звернув увагу на темне небо, яке згущалося з кожною годиною. Вулиці виглядали порожніми, але в повітрі відчувався незрозумілий натиск. Місто завжди мало цю тінь, наче воно приховувало свої страшні секрети.

Вони прямували до старої фабрики на околиці міста, де, за інформацією, часто збиралися члени секти. Нейвіл стиснув руки на кермі. Це була його місія, і він не мав права на помилку.

Приїхавши, вони зупинилися біля величезного, темного будинку, де видно було лише кілька слабких вогників. Але це був знак — вони не були самотніми тут.

Нейвіл вийшов із машини, одягнувши бронежилет і сховавши пістолет за поясом. Джон пішов слідом. Вони тихо прокралися до входу, де чергували двоє охоронців.

— Залишайтеся позаду, — прошепотів Нейвіл.

Він був готовий. Це була його битва, і він мав її виграти.

Після короткої перестрілки охоронці впали. Нейвіл знову почув тишу, яка огортала місце. Вони вже були в самому серці цього тіньового світу. Нейвіл відчував, що тут усе занадто переплутано — Анастейша, Грін, все це нагадувало сховище для людей, яких би краще не було відпускати на свободу.

Поступово вони наближались до підземного входу. Нейвіл уже не міг зупинятися. Він мав докопатися до істини.

Вони спустилися в підземелля, темні коридори замирали від кожного кроку. І раптом, без попередження, перед ними виник Грін.

— Ви не знали, що ви граєте в чужій грі, Нейвіл? — промовив Грін з холодною посмішкою. — Ви не повинні були приходити.

Нейвіл не відповів, лише кивнув Джону. Той активував заряд вибухівки біля стіни. Грін знизав плечима.

— Всі шляхи ведуть до того, хто ми є, — мовив він. — Але не кожен готовий це зрозуміти.

І наступної миті пролунав вибух.

Нейвіл прокинувся в темряві. Поруч Джон лежав, притискаючи руку до голови.

— Ти живий? — прошепотів Нейвіл.

— Так, — ледве вимовив Джон. — Але що з Гріном?

Нейвіл подивився в темряву. Вибух вдарив сильно, але на цю мить він не бачив жодного сліду від Гріна.

— Він ще не залишив нас, — тихо сказав він.

І тільки тоді Нейвіл зрозумів, що справжня битва ще попереду.

☆Розділ XXXVIII— Обличчя серед вогню☆

Повітря тремтіло від пороху, дим повзав по залишках стін, а в очах Нейвіла ще палахкотіли спалахи вибуху. Вони з Джоном вибралися з підвалу крізь пролом у підлозі, який випадково відкрив старий вентиляційний канал. Але головного не було — тіла Алекса Гріна. І це турбувало Нейвіла більше, ніж поранення чи втома.

— Його не було там, — сказав Джон, піднімаючись на ноги. — Або він втік за мить до вибуху, або... його ніколи й не було внизу.

— Або те, або інше, — відповів Нейвіл. — Але це змінює гру.

Вони повернулися до відділку майже під ранок. Світ повільно світлів, як і думки Нейвіла — жорсткі, холодні, чіткі. Він відкрив зошит на столі — той самий, де занотовував усі зв'язки, факти, дати. Він намалював лінію від Алекса Гріна до Дена, від Дена — до чоловіка в масці. І потім додав нову точку — ім'я Анастейші Вілсон. Що об'єднувало цих людей?

І тут зайшов агент Лоусон.

— У нас є рух, — повідомив він. — Камери в банку зафіксували жінку, схожу на Анастейшу, вчора вночі. Вона зняла велику суму готівкою і зникла. Але ми отримали номер таксі.

Нейвіл підвівся, підхоплюючи куртку.

— Де воно?

— Кілька кварталів звідси. Таксист чекає на допит.

У задушливому гаражі сидів літній водій із втомленими очима, але чіткою пам'яттю. Він без зайвих слів показав маршрут, куди відвіз пасажирку — на закинутий дачний масив за містом.

— Вона була напружена, — згадував таксист. — Кожні п'ять хвилин озиралась, просила зупинитися й перевірити, чи за нами ніхто не їде. І була не сама. З нею був чоловік. Молодий. Обличчя не бачив — сидів з капюшоном, мовчазний. Але дивний.

Нейвіл знову відчув знайомий холод під шкірою. Чоловік у капюшоні. Це могло бути чергове обличчя його тіні. Він знав, що цей слід не можна втратити.

До вечора Нейвіл повернувся додому. Квартира була темна, і тиша у ній здалася підозрілою. Він увімкнув світло. Саллі не було. Він перевірів ванну, кухню, її спальню. Порожньо.

На ліжку лежав аркуш паперу. Салліним почерком було написано: "Пішла провітритись. Не хвилюйся. Я візьму телефон. Обіцяю не лізти в біду."

Він зітхнув. Вона не знала, що біда зазвичай сама лізе до них.

Ніч принесла неспокій. Він сидів біля вікна, коли телефон задзвонив.

— Агент Лоусон, — пролунав голос. — У нас тіло. Закинутий масив, той самий, куди привезли Анастейшу. Але це не вона. Це... молода дівчина. Потрібно, щоб ви приїхали.

Нейвіл мовчав.

— Опис підходить під вашу помічницю.

Коли він приїхав, небо вже світлішало. Лоусон зустрів його з кам'яним обличчям. Тіло лежало під накриттям, але з-під нього виднілася пасмо світлого волосся.

— Виглядає, що задушена, — сказав Лоусон тихо. — Ще тепле. Але є одне... Її одяг змінений. Вона була перевдягнена після смерті.

— Що? — здивувався Нейвіл.

— Це як ритуал. І на шиї — слід від підвіски. Її зняли.

Нейвіл упав навколішки. Тіло підтвердили. Це була Саллі.

Його серце тріснуло. У грудях — порожнеча.

— Я поклявся її захистити...

І вперше за довгий час, він не стримав сліз. Але в цих сльозах уже жила нова лють. Лють, що не відпустить жодної тіні.

☆Розділ XXXIX— Її останній подих☆

Нейвіл стояв, втупившись у чорний мішок, у якому вивозили тіло Саллі. Серце було важке, як свинець, але мозок працював без зупину — холодно, чітко, мов лезо скальпеля. Що вона там робила? Чому пішла туди? І головне — хто вбив її?

У відділку він не говорив ні з ким. Сів за свій стіл і почав вивчати все — записи з камер, мобільні дані, звіти судмедекспертів. У поліційному телефоні був сигнал з мобільного Саллі — останній раз її телефон увімкнули на околиці за 20 хвилин до виклику поліції. А потім — тиша.

Джон тихо увійшов у кабінет, приніс каву, яку Нейвіл не торкнувся.

— Співчуваю, — мовив він.

— Не час для співчуття, — відповів Нейвіл. — Вбивця ще дихає.

— Імовірно, той самий, що прийшов до Дена? — припустив Джон.

Нейвіл повільно кивнув.

— Я не маю доказів, але все сходиться. Цей чоловік — привид. Але залишив слід. Саллі, хоч і необачно, пішла за ним. І він убив її. Бо вона щось знала. Або щось побачила.

За два дні з'ясували більше. На шкірі Саллі виявили частинки пилку рідкісної рослини — вона росла тільки в кількох ботанічних садах міста. Один із них — приватна оранжерея при старій віллі за містом. Колись там жив Алекс Грін. Після його "зникнення" будівлю виставили на продаж, але документи на неї зависли у юридичній сірій зоні.

— Вона була там, — тихо сказав Нейвіл, стоячи перед фотографією оранжереї. — Вона його знайшла.

Наступного вечора він сам поїхав туди. Стара вілла виглядала мертвою, але біля воріт стояла свіжа машина. Новий пил на землі, відбитки черевиків. І — замок на хвіртці, недавно змінений.

Нейвіл переліз через огорожу, тихо, безшумно. Усередині вілли пахло вогкістю, але з другого поверху тягнуло теплом. Хтось жив у цій тіні. І саме сюди, напевно, Саллі прийшла шукати відповіді.

У головній кімнаті були свіжі сліди — сигаретний попіл, недопита кава, документи на столі. І фото — старі чорно-білі з будівництва в'язниці, де сидів Ден. І серед паперів — ім'я: "Фонд Сера Люціуса Грейвза."

Нейвіл зупинився. Це ім'я він бачив раніше — на таємних звітах, пов'язаних із тіньовим фінансуванням.

Він сфотографував усе, що зміг, і пішов. Але серце вже було сильніше. Тінь виходила з мороку. Вона мала ім'я. І, можливо, справжнє обличчя.

Він повернувся додому. У квартирі все було так, як залишила Саллі — її кружка ще стояла на столі, тепла кофта висіла на спинці стільця. Нейвіл присів і взяв її записник — той, куди вона часто потай щось занотувувала.

На останній сторінці — тонкі, тремтячі літери: "Він тут. Я знаю це. Якщо я не повернусь, хай Нейвіл знає — я зробила все, що могла. Я вірю, він знайде істину. І він помститься."

Нейвіл закрив зошит.

— Я знайду його, — прошепотів він. — І змушу його заплатити за все. За Дена. За тебе.

І вперше — справжній вогонь спалахнув у його очах.

— Вона щось побачила в цій віллі. І, можливо, саме тому її вбили, — докінчив Джон.

Нейвіл повернувся до дошки з усіма нитками справи. Фотографії, імена, дати — вся карта загуслої темряви, що охопила їхні життя. Він підвів погляд до знімка Саллі. Її усмішка була щира, тепла. Занадто світла для світу, в якому вони опинились.

— Я доведу це до кінця, — прошепотів він. — Клянусь.

Вже через кілька годин він був на порозі тієї вілли. Старий дім виглядав мертвим, занедбаним, зарослим плющем. Але зсередини тягнуло теплом — неначе хтось там дійсно жив.

Джон чекав у машині — прикриття. Нейвіл прослизнув у сад, в якому пахло вологими квітами, і зайшов у скляну оранжерею.

Повітря тут було густе від вологи й пилку. Він повільно йшов між рядами екзотичних рослин, коли почув шум.

— Я знав, що ти прийдеш, — пролунав голос.

У кінці скляного коридору стояв він. Алекс Грін.

Вбраний у сіре, спокійний обличчя, спокійні жести — наче вбивця, що щойно закінчив читати книгу.

— Ти забрав її, — сказав Нейвіл рівним тоном, хоч усередині в ньому бушувала буря.

— Вона сама прийшла. Як і ти.

— Але ти вбив її.

Грін низав плечима.

— Я не люблю, коли мені заважають. Іноді, щоби утримати гармонію, доводиться жертвувати дисонансом.

Нейвіл витягнув пістолет.

— І що ти скажеш тепер?

Грін підняв руки, але в очах не було страху.

— Те, що сказав би кожен, хто залишився сам. Ти теж став частиною цієї гри, Нейвіл. І коли зрозумієш це повністю — буде пізно.

Зі спини до нього підкрадався другий чоловік. Нейвіл відчув це — обернувся різко, вистрілив. Фігура впала. Але цього вистачило, щоб Грін зник. Знову.

За годину територію оточила поліція. Чоловіка, що був із Гріном, не впізнали — не мав документів, обличчя спотворене опіком.

Але знайшли інше — у підвалі вілли була кімната. І в ній — аркуші з іменами. Фото. Журнали спостережень. Плани.

І серед усього цього — фото Саллі з написом: "Вона занадто близько".

☆Розділ XL — Складний дім☆

Стара вілла стояла на пагорбі, затиснута деревами, з вікнами, що дивилися в порожнечу, мов мертві очі. Колись елегантна будівля тепер нагадувала пастку. Саме тут, за всіма слідами, Саллі зробила останній подих. І саме сюди приїхав Нейвіл — один.

Не було вибору. Він не чекав підмоги. Лоусон і Джон знали, де він, але ніхто не міг доторкнутись до цього болю так, як він сам. Ліхтарик освітив вхід — двері були замкнені, але замок давно поржавів, і Нейвіл з легкістю зламав його. Усередині пахло вогкістю, пилом і ще чимось тоншим — ледь вловимим ароматом орхідей, таких, які росли в оранжереї при віллі.

Підлога скрипіла під ногами. Він ішов повільно, дослухаючись. Темрява стискала навколо, а з кожним кроком йому вчувався шелест — наче хтось попереду рухався. Але, що б це не було, він не зупинявся.

Залізні двері в кінці коридору були прочинені. Оранжерея. Вона стояла в центрі великої скляної прибудови, захаращена, з тріщинами на кожному вікні. В середині — квіти, як з кошмару: темні, отруйні, блискучі. І серед них — підвісна гойдалка. Дитяча. Вона повільно розгойдувалася.

Нейвіл наблизився. На ній висіла та сама підвіска Саллі. Її зірвали з шиї й залишили тут. Витончена жорстокість. Символ. Приниження.

— Чому ти прийшов сам? — пролунав голос з тіні.

З-за рослин вийшов чоловік у темному. Молоде обличчя, але в очах — безодня. Те саме, що описав таксист. І ще щось... ледь помітне — жорстоке задоволення.

— Ти був з нею тієї ночі, — спокійно сказав Нейвіл. — Ти вбив її.

— Вона сама прийшла. Шукала правди, а знайшла смерть.

— Хто ти? — холодно кинув Нейвіл.

— Назви не важливі. Але якщо хочеш — друзі колись звали мене Ілай. І я не сам. Ти шукаєш Гріна? Він ближче, ніж здається.

— Ти з ним працюєш?

— Я був з ним. Я був його учнем. Тепер — його суддею.

Нейвіл зробив крок уперед, але Ілай витягнув ніж. Лезо блиснуло під скляним дахом.

— Не варто, — прошепотів він. — Я не боюся вмерти. Але й тебе не відпущу живим.

Раптом ззаду — скрип. Постріл. Ілай здригнувся, впав на коліна. У дверях стояв Джон із пістолетом.

— Я не міг дозволити тобі це пройти самому, — тихо сказав він.

Нейвіл підійшов до Ілая, що лежав, хапаючи повітря.

— Грін... де він? — спитав з крижаною твердістю.

Ілай усміхнувся, кров стікала з його губ.

— Він завжди там, де найменше чекаєш... В тінях... Навіть у твоїй... голові...

Останнє слово — видих. І він затих.

Нейвіл опустився на коліна. Серце билось глухо. Він знав — це ще не кінець. Але вперше за багато днів у його грудях промайнула крихта спокою. Саллі помстилися. Частково.

Він підняв підвіску. Обережно загорнув її у носовичок і поклав до кишені.

— Вона завжди буде з нами, — промовив Джон.

— Ні, — відповів Нейвіл. — Вона буде зі мною. Завжди.

Але в далині вже ворушилися нові тіні. І він знав — Грін десь поруч. І коли прийде мить — тіні знову заговорять.

Вечір спускався на місто, мов вуаль зі свинцю. Зі старої вілли Нейвіл вийшов мовчки, залишивши тіло Ілая поліції. Він не відчував полегшення. Лише біль. Але той біль уже мав форму. Ім'я. Обличчя. Голос, який зазирає у ніч і зникає. Тепер Грін — не міф. Він — ціль.

— Він грав із нами, — сказав Джон, коли вони сіли в авто. — Ілай — лише маріонетка. Ти це розумієш.

— Я це знав з першого дня, — сухо відповів Нейвіл. — Але тепер маємо щось більше.

Він дістав зі свого кишені тонкий флешнакопичувач. Знайдений у кишені Ілая. За словами експерта, саме він колись належав Дену.

У квартирі Нейвіла, за товстими фіранками й закритими вікнами, запрацював ноутбук. Флешка була зашифрована, але Саллі навчила його зламувати прості захисти. Її дух ще був поряд. В кожному русі. В кожному кліку.

Раптом з'явилася папка. Назва: "ATHENA-0". Усередині — відео. Він натиснув.

На екрані — лабораторія. Біла, стерильна. І серед людей — Грін. Справжній. Не силует, не вигадка. Реальний. Близько п'ятдесяти років. У руці — шприц. Перед ним — крісло, в якому хтось сидів. Молода дівчина. Закована в реміні. Очі повні жаху.

— Ще один крок до чистоти, — каже Грін. Його голос — спокійний, відсторонений. — Без емоцій. Без страждань. Новий вид людини.

Нейвіл завмер. Це не було медичне лікування. Це була спроба зламати людську волю.

— Він ставить експерименти, — прошепотів Джон. — На живих. Імовірно, підлітках.

— Це його проєкт, — відповів Нейвіл. — Я чув про нього ще в справі з лікарнею Ротмір. Але тоді це були лише чутки. Тепер — доказ.

На другому відео — інше. Більш тривожне.

Ніч. Камера — прихована. В кадрі — Саллі. Вона в телефонній будці, говорить із кимось. Її голос тремтить.

— Я знаю, що це не просто вбивство. Я бачила, що в нього були документи. Проєкт "Афіна". Про людей без страху. Про дітей. Якщо я зникну — шукай ім'я. Вогонь. Вогонь — це ключ.

Нейвіл зупинив відео. Він не дихав. Потім повторив останні слова:

— Вогонь — це ключ... Ім'я з вогню...

Тиша була важка. Потім Джон промовив:

— Єдина пожежа, яку пов'язували з проєктом "Афіна", сталася п'ятнадцять років тому. У дитбудинку, де, за чутками, проводили експерименти над дітьми. Там згорів весь архів. Лише один вижив.

Нейвіл повільно підвів голову.

— Хто?

— Ім'я ніхто не оприлюднив. Але кажуть — дитина втекла й зникла. Згодом знайшли лише обвуглений амулет. З літерами, які ледве прочитали: N. G.

— N. G... — Нейвіл прошепотів це, мов заклинання. Потім поглянув на фото Саллі. — Вона знала. Вона хотіла, щоб я знайшов це. Грін — не просто вбивця. Він... створив це зло. Він — джерело. І я його спалю.

— Що робитимеш? — запитав Джон.

— Те, чого він не чекає. Я піду туди, де все почалось.

☆Розділ XLII — Згарище "Офіру"☆

Їхній шлях пролягав за місто — крізь зарості, в'язкі від дощу, повз покинуті станції та зруйновані колії. Машина котилася мовчки, ніби сама боялася торкатися того, що чекає попереду.

— Назва "Офір"... — пробурмотів Джон. — У Біблії це земля, де зберігаються золото й таємниці.

— І де палять усе, що не згодне. — Нейвіл зиркнув на нього. — Вона горіла не раз. І не лише вогнем.

Покинута дитбудинок стояв у глибині лісу, за бетонною огорожею, вкритою мохом і графіті. Вежа, що колись слугувала водогоном, тепер хилилася, мов пам'ятник страху. Металеві двері не витримали одного поштовху. Усередині — запах цвілі, старого диму й... ще чогось. Присутності.

— Здається, тут не так давно хтось був, — прошепотів Джон, проходячи повз свіжі сліди у пилюці.

— Не хтось, — відказав Нейвіл. — Він.

На стіні — напис, зроблений дитячим почерком: "Із вогню народжується ім'я."

Внизу — вирізаний ножом символ: два крила, що перетинає шип.

— Це той самий знак, що був на медальйоні Саллі, — стиха мовив Джон. — Їй його подарували.

Нейвіл повільно підійшов до зруйнованого класу. Замість парт — обгорілі дошки, замість книжок — попіл. Але в центрі кімнати стояв стіл. Новий. Чистий. І на ньому — конверт.

Нейвіл узяв його. В середині — лист, надрукований машинкою:

"Ти знайшов мою першу домівку. Тут вони зламали моє ім'я. Тут я став тим, ким маю бути.

Але ти не зможеш мене зупинити. Я вже в тобі.

І якщо ти підеш далі — тобі доведеться принести в жертву ще когось.

Не Саллі. А Джона.

Зустрінемося там, де кінчається шлях і починається переродження.

Я вже чекаю. G."

Нейвіл стиснув листа. Його руки тремтіли, але очі — холодні, як сталь.

— Він провокує мене. Хоче, щоб я сумнівався. Щоб боявся.

— Він боїться сам, — відказав Джон. — Тому й пише ці... загрози. Але чому я? Чому він хоче, щоб ти втратив мене?

— Бо ти — залишок мого серця, — сказав Нейвіл рівно. — А серце він спалює першим.

Раптом пролунало шарудіння. Із-за дверей у підвал щось рухалося. Повільно, цілеспрямовано.

Нейвіл вихопив пістолет, Джон — ніж. Вони спустилися сходами вниз. У темряві підвалу спалахнула лампа.

На стіні — екрани. Всі показували дитячі обличчя. Імена. Дати. Медичні звіти. Відео спостереження.

Серед них — Ден. Ілай. Саллі.

Але головне — в центрі: "№ 0. N.G. Суб'єкт: нестабільний. Небезпечний. Усунути."

— Він сам був експериментом, — прошепотів Нейвіл. — Грін — нульовий. Він не створив зло. Його створили. І він став творцем нового. Коли не зміг бути спасенним — вирішив, що рятуватиме світ по-своєму.

У кутку миготів ще один екран. Камера в реальному часі.

На ній — темна кімната. Ланцюги. Людина на підлозі. Її обличчя прикрите маскою. Але на грудях — медальйон. Саллі. Її підвіска. Точна копія.

— Це... — Джон затнувся. — Це неможливо.

— Він хоче, щоб ми прийшли по неї. І повірили, що вона жива, — сказав Нейвіл. — Це пастка. Але я піду. З тобою чи без тебе.

Джон мовчав, але погляд його був незламним.

— Куди?

Нейвіл поглянув на координати внизу екрана.

— Там, де все закінчиться. База "Темпус". Остання. Закрита ще в 1999-му. Колишній центр випробувань. Зона, де час, кажуть, не має влади.

— Якщо він і є початком, — прошепотів Джон, — то там буде й кінець.

Нейвіл стояв на межі лісу. Перед ним — зруйнована будівля, обгорілий остов, мов скелет давно мертвого звіра. Вивіска — стерта вогнем, але нижні обриси слів ще читалися: ОФІР.

Колись це був закритий інтернат для дітей без батьків. Пізніше — “експериментальна установа з терапевтичним нахилом”. Тепер — руїна. Птахи не співали тут. Дерев не шелестіли. Лише вітер свистів крізь щілини обгорілих балок, немов самі стіни шепотіли імена тих, кого тут знищили.

— Якщо я не повернусь за дві години, виклич підкріплення, — кинув Нейвіл Джону.

— Ти певен, що туди треба йти наодинці?

— Це не просто місце. Це дзеркало. А воно покаже правду лише мені.

Він ступив усередину.

Запах гару досі жив. У тріщинах стін — сліди колишніх пожеж. На підлозі — уламки старого скла, іржаві інструменти, уламки меблів. Але під шаром пилу — сліди людських кроків. Свіжі.

Хтось приходив сюди недавно. Нейвіл ішов далі, намагаючи під ногами нестійкі дошки. На другому поверсі він знайшов кімнату зі збереженим дверним замком. Виламав. Усередині — тиша, але стіни були в графіті. Не сучасному, а старому. Написи дитини. :“Мене звати Лена. Мені боляче.”

"NG — ми мусимо мовчати."

"Він дивиться. Він чує."

"Вогонь забере біль."

Нейвіл затамував подих. Потім — блиск у кутку. Метал. Він нахилився. Амулет. Той самий, про який згадували. Обгорілий, але з виразними літерами: N. G. — усе, що лишилося від хлопчика, який вижив.

— Ти повернувся... — прозвучав голос позаду.

Нейвіл обернувся миттєво. Постать в темному пальті, обличчя наполовину в тіні. Але голос — знайомий. До кісток.

— Ти... — сказав Нейвіл.

— Ми зустрічалися. Давно. Перед тим, як усе згоріло. Я був другим у списку. Ти — перший. Але ти втік. І тоді втік і я.

— Грін?

— Ні, — чоловік повільно зняв капюшон. — Мое ім'я — Натан Грей. І я... той, хто вижив.

Світ перевернувся. Нейвіл стояв перед людиною, яка мала бути мертвою. Його відлуння. Дзеркало минулого. Той, кого згадувала Саллі.

— Ти — NG.

— Так. І я знав, що ти прийдеш. Грін не вбив мене. Він створив мене. Але не як слугу. Як зброю. Та я не став нею. Я втік. Я ховався. І все одно він знайшов мене. Через неї.

— Саллі?

— Вона натрапила на мій файл. І спробувала попередити тебе. Але це її згубило.

Нейвіл стиснув кулаки.

— Ти працюєш з ним?

— Ні. Але я знаю, де він. І я можу провести тебе туди.

— Чому?

— Бо я хочу, щоб це закінчилось. Щоб більше не було таких, як ми. Як Саллі.

Нейвіл дивився йому в очі. І побачив там те, чого не чекав — біль. Не удаваний. Справжній.

— Добре. Куди?

— В центр “Калікс”. Це медична установа на півночі. Вона офіційно закрита. Але під землею — все ще працює. І саме там він тримає рештки “Афіни”.

— Коли вирушаємо?

— Просто зараз. Бо завтра буде пізно. Завтра — день відбору. Грін хоче повторити експеримент.

Нейвіл озирнувся на руїни. Потім — на небо.

— Тоді їдемо. Завершимо це. Раз і назавжди.

☆Розділ XLIX—Те, що лишилося☆

Нейвіл сидів на підлозі поряд із лежанкою у притулку. Його пальці були сплетені, лікті сперті на коліна, а погляд — порожній. Десь поруч пливли голоси — волонтери, психологи, хтось із поліції — але вони не досягали свідомості, мов звуки з-за водної плівки. Він не чув нічого, крім себе самого.

Залишилися тільки уламки. Імена, обличчя, запахи — всі вони розліталися на друзки, змішані з гаром, пилом і попелом. Саллі більше не було.

— Нейвіл? — голос тихий, жіночий. Це була та сама фельдшерка, що колись виймала скло з його руки. — Мені шкода. Ми знайшли її...

Він мовчав. Не було слів, які могли б мати сенс. Він уже знав. Щось у ньому вмерло ще до того, як вона заговорила.

Післямова судово-медичного експерта була сухою і офіційною. Смерть настала внаслідок механічної асфіксії. Сліди на шиї відповідали давленню мотузки. Дівчину, ймовірно, задушили в іншому місці, а тоді перенесли на закинутий масив.

Було ще дещо: одяг на ній не відповідав тому, в якому її востаннє бачили. Хтось переодягнув її після смерті. І зникла підвіска — подарунок Нейвіла.

Тільки той, хто хотів залишити слід для нього, міг таке зробити. Це був виклик. Погроза. І в той самий час — підпис.

Його покликали знову до руїн. Полум'я вже давно згасло, але запах диму все ще в'ївся в стіни. На одному з уламків, просто на обвугленій балці, хтось написав чорним маркером: “NG: Ти не врятував її. І не врятуєш наступну.”

Почерк був такий самий, як у записки біля Денового тіла. Нейвіл дивився на напис, не кліпаючи.

— Наступну? — прошепотів. — Ти граєш у це вдруге?

У грудях стискалося. Відчаю не було. Була лють. Пекуча, терпка, така, що витісняла навіть біль. Він більше не дозволить нікому знищити те, що йому дороге.

У поліцейському відділку була тиша. Він вивчав фотокартки, які принесли з місця пожежі. Обличчя — обгорілі, деформовані. Але одне не давало йому спокою. Юнак із ледь знайомими рисами, врятований, у масці, з пошкодженою щокою. Казав, що зветься Трой.

Але в його погляді було щось... ніби він уже все знав. Той самий холод, як у Дена, тільки ще глибший. Щось не збігалося.

— Підніміть усі дані про того хлопця. Прізвище, де був раніше, хто його сюди привів, — звелів Нейвіл. — І дайте мені ті записи з камер. Я хочу бачити, хто і коли вийшов із підвалу живим.

Він уже майже бачив контури істини. Вона не буде милосердною. Але він не шукає милості. Він шукає правду. І помсту.

☆Розділ XLX—Порожнеча за спиною☆

Камери відеоспостереження показали уривчасте, зламане зображення. Дим, тіні, силуети, що ковзали попід стелею, ніби привиди. Нейвіл сидів, не відриваючи погляду від екрану. Знову і знову перемотував той момент, коли хтось виходив з підвалу — повільно, неквапно, мов після виконаного ритуалу.

Обличчя було закрите маскою. Але хода... хода була знайома.

— Зупини тут, — промовив він до техніка. — Збільш.

Чоловік у масці зупинився перед камерою лише на мить. Він повернув голову до об'єктива. І кивнув.

Нейвіл відчув, як у животі щось завмерло. Він посилав йому повідомлення. Він грав.

У паперах, які передали з реєстру, хлопець під ім'ям Трой виявився вигадкою. Підроблені документи. Номер телефону — неактивний. Номер страховки — зареєстрований на людину, яка померла два роки тому.

— Це привид, — сказав Нейвіл до себе. — Він не існує.

Але ж існував. Він убив Саллі. І, схоже, ще не закінчив.

Наступного дня прийшов лист. Рукописний, на тонкому папері. Без зворотної адреси. У конверті лежала тільки записка: "Скільки душ ти ще загубиш, перш ніж зрозумієш, що це не вони мішень?"

Нейвіл стояв біля вікна, стискаючи записку в руці. Йому хотілося кричати. Вибити скло. Вивернути все на світі. Але він не мав на це права.

У кабінет зайшов капітан Грей.

— Потрібен відпочинок, Нейвіл. Замість тебе інші можуть підхопити слід.

— Вони не зрозуміють, — відповів він. — Це не просто серія вбивств. Це... вистава. Для мене.

Грей сів на стілець навпроти.

— То скажи мені чесно: ти витримаєш, якщо буде ще одна смерть?

Нейвіл мовчав. Потім повільно сказав:

— Я не дам цьому статись. Навіть якщо доведеться самому перетворитись на чудовисько.

Тієї ночі він пішов туди, де почалося все. На руїни підвалу, де знайшли Саллі. Вітер носив попіл і тишу. І тоді він побачив це. На стіні хтось написав крейдою нове речення: "Я вже ближче, ніж ти думаєш."

Нейвіл сидів у своєму офісі, розглядаючи всі зібрані докази ще раз. Кожна деталь поступово складалася у жахливу картину. Підвіска Саллі, знайдена в дивному місці, сліди, які не сходилися з офіційною версією, а головне — поведінка тих, кого він раніше вважав надійними.

З'явилася нова інформація від джерела, що приховувалося за маскою друзів. Вона змусила Нейвіла замислитися — хтось не просто брехав, а цілеспрямовано вводив його в оману.

Нейвіл зібрав команду і вирішив діяти рішуче. Він знав, що наступний крок — це або справедливість, або крах усього, що він будував останні місяці.

Ввечері Нейвіл викликав підозрюваного на зустріч у безлюдному місці. Там, серед тіней і тиші, він поставив всі питання, які давно хотів почути.

Коли правда вилізла назовні, усе змінилося. Вбивця не чекав на таке викриття, і його реакція відкрила останні карти.

Нейвіл відчув, як лють і полегшення одночасно пронизують його тіло. Він знав — шлях до справедливості почався.

Нейвіл дивився прямо в очі підозрюваного, не відводячи погляду. Тиша тягнулася кілька хвилин, ніби сама природа чекала на рішення. Нарешті чоловік здався — голос зламався, і він почав говорити. Розповідь була сповнена зізнань, пояснень і навіть виправдань, але правда залишалася жорстокою.

Він зізнався, що був змушений вбити Саллі, бо вона випадково дізналася про його темні справи. Вбивство мало бути безслідним, але слабкість і страх зробили його помилку — він залишив сліди, які виявив Нейвіл.

Поліція вже була на підході — Нейвіл викликав підкріплення, і через кілька хвилин злочинця скрутили в кайдани.

Нейвіл стояв осторонь, відчуючи і полегшення, і порожнечу. Саллі не повернути, але тепер можна було рухатися далі — заради справедливості і пам'яті про неї.

Він тихо прошепотів: "Це не кінець. Це початок правди."